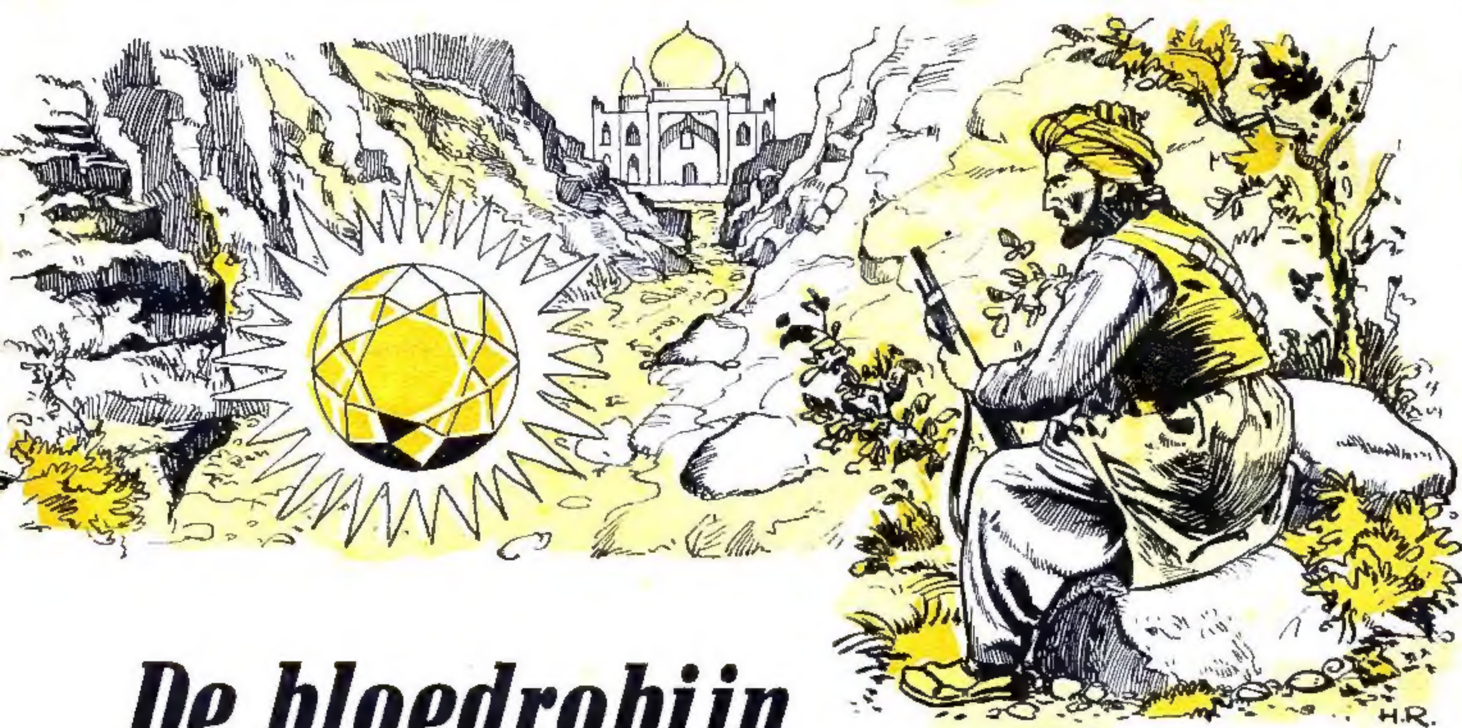
Nr. 38

SJORS

van de Rebellenclub

19 september 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

De bloedrobijn van Taj Mahal

Weldra drong het tot Arthur Nigg door, dat dit de enige mogelijkheid was. Niet ver van de uitgang van de grot ging hij liggen op de rotsige bodem. Eliza, rillend van koorts en kou, ging naast hem liggen. In haar ogen brandde de angst. Ze kon niet geloven, dat het goed af zou lopen.

Een van de teakblokken op het vuur had opnieuw vlam gevat, een spookachtig rood schijnsel flakkerde langs de wanden van de grot. Ademloos, roerloos lagen Arthur en Eliza ernaar te kijken. Als nu een van de dacoits in de omgeving wakker werd. . . zou die hen herkennen?

Reeds dacht Arthur erover tóch maar weer verder naar de uitgang van de grot te kruipen. Misschien sliepen de bewakers. . . Of misschien kon hij een van hen onverhoeds in de rug aanvallen. . . Maar er waren er meer. . .!

„Eliza," fluisterde hij heel zacht aan haar oor, „blijf stil liggen. Ik ga kijken. . ."

Hij zweeg ontzet. Wat was dát?!

Heel het ravijn voor de grot, de berg aan de overkant, het struikgewas, alles was plotseling in een zee van wit licht gehuld. Een fel wit licht, dat heel de wereld buiten de grot spookachtig verlichtte.

Er knalde een schot.

Nóg een schot.

Nigg keek met grote ogen zijn vrouw aan.

Plotseling was heel de grot in beroering.

Dacoits grepen naar hun wapens. Zij stormden naar de uitgang van de grot.

Er ratelde een machinegeweer. Het geschiet werd steeds heviger. Het daverde door de bergen.

„Eliza. . . Eliza. . .!" Arthur had zijn vrouw gegrepen, trok de bruine mantel van de dacoits vaster om haar heen en drukte de bontmuts dieper over haar ogen. . .

Maar gelukkig, de dacoits hadden op dat ogenblik geen oog voor de twee bruine gestalten, die zich in hun midden bevonden. Arthur had de tegenwoordigheid van geest een geweer te grijpen, dat tegen de wand van de grot stond. Iedereen greep naar de wapens die het dichtstbij stonden.

Buiten de grot was het strijdrumoer ontbrand. De troepen uit Mandalay en Rangoon waren bij de grot aangekomen. Zij vielen aan van beide kanten. Op vier plaatsen stonden de zoeklichten opgesteld, zodat ze heel het ravijn en de rotswanden bestreken. Wie geen dekking achter een rotsblok had gevonden, werd door de kogels bedreigd.

Daar rende Pinga Mauk: zijn bevelen knetterden. Hij had de situatie overzien. Hij zou tot het laatste vechten, maar besefte reeds dat hij verloren was. Er werd nu een zoeklicht recht op de grot gericht. De meeste dacoits waren naar buiten gegaan. Pinga Mauk stond bij de ingang tegen de wand gedrukt, zodat de kogels hem niet konden bereiken.

Er klonk het donkere geronk van een vliegtuig, dat dicht bij de grot in het ravijn dook.

Boem. . . en even verderop nog eens boem. . . Bommen!. . .

Het was een overmacht, waar Pinga Mauk niet tegenop kon. . .

Arthur wist nog niet, wat hij doen zou. Als hij naar buiten ging en zich onder de strijdenden mengde, zou men hem voor een dacoit houden. Hij wierp de bruine mantel af, en zo stond hij plotseling vlak voor Pinga Mauk, en klaar om te schieten. Pinga Mauk schrok niet gauw, maar nu dacht hij toch met een spook te doen te hebben.

„Arthur Nigg. . ."

„Verroer je niet," beval Nigg.

Pinga Mauk wilde nog naar zijn revolver grijpen.

„Ik schiet!" dreigde Nigg.

Pinga Mauk grijnsde. Hij besefte dat hij verloren was.

Hij kon zijn mannen geen sein meer geven. Nu was hij alleen in de grot met Arthur Nigg en Eliza. . .

„Geef je over, Pinga Mauk."

„Nooit!" Pinga Mauk wierp een blik zijwaarts om te zien of er nog een mogelijkheid bestond bij zijn mannen te komen, die buiten aan het vechten waren.

Van dit ogenblik maakte Arthur Nigg

gebruik om boven op Pinga Mauk te springen. Beide mannen tuimelden op de grond. Arthur Nigg wist dat het om zijn leven ging. Maar nu kreeg Eliza Nigg nog de kracht om Pinga Mauk, terwijl hij met Arthur Nigg over de grond rolde, zijn wapens te ontnemen. De revolver en de dolken.

Pinga Mauk was machteloos. En juist op dat ogenblik drongen de politiemannen uit Rangoon de grot van Bharata binnen. Kitto was bij hen, die Arthur Nigg vóór zijn vertrek naar Rangoon had gesproken. Hij gaf zijn mannen een wenk om Pinga Mauk te boeien.

Arthur Nigg krabbelde overeind en zag Kitto vlak voor zich.

„Zo," zei Kitto, „hebt u nu uw zin? U hebt geluk, meneer Nigg. Het is nog goed afgelopen. We hebben de bende eronder. De dacoits zijn dood of gevangen. Tenminste de dacoits die zich in dit gedeelte van de bergen ophouden." Hij ging naar buiten om bevelen te geven. Heel het ravijn baadde nog in het licht, de soldaten en politiemannen leken wel bruine spoken. Kitto, in het wit gekleed, stond op de weg voor de ingang van de grot met zijn armen seinen te geven.

Intussen dacht Arthur Nigg... Dat noemt hij goed afgelopen, en hij keek naar zijn vrouw, die bewusteloos op de bodem van de grot was gezonken.

En Albert... wat was er van hem geworden?

Hij rende naar Kitto toe. „Hebt u nieuws van mijn jongen?"

Er lag een spottende uitdrukking in de ogen van Kitto.

„Ik heb u indertijd wel gewaarschuwd, meneer Nigg, dat het geen plaats is om vrouw en kinderen heen te brengen. Maar wees gerust, uw zoon..."

„Hij leeft dus?" Het kwam er bij meneer Nigg uit als een blijde kreet.

„Ja, en we hebben hem bij ons. Hij is buiten in de tent, waar de commandant van Mandalay zit, met dokter Bennet en uw vriend Frison..."

Meneer Nigg was zó blij, dat hij het bijna niet kon verwerken.

Hij knielde naast zijn vrouw en schudde haar heen en weer: „Hoor je het, Eliza... hoor je het? Luister dan! Albert leeft!... Hij is hier vlak bij ons... Luister dan... Je had gelijk..."

„Albert?..." Mevrouw Nigg ontwaakte. Ze fluisterde de naam met haar bleke lippen en er gleed een glimlach over haar gelaat. „Albert... hier?... Ik wist het..."

Het was feest te Mandalay, te Mogok en te Tchaipin. Groot feest! Want stad en dorpen vierden het mee, omdat de dacoits, de gevreesde dacoits, eindelijk uit het gebergte waren verdreven.

Tot nu toe leefde iedereen in angst. Dat was nu afgelopen.

Er brandden kleurige lantaarns en lampions, er werd muziek gemaakt op trommels en fluiten, er werden inheemse dansen uitgevoerd.

In het hospitaal echter heerste rust.

Men was daar te gelukkig om feest te vieren. Eliza lag in een lichte kamer, Arthur Nigg en Albert waren bij haar. Zij kon niet nalaten hen telkens weer aan te kijken en dan was haar gelaat één glimlach.

Ook Frison was bij hen in de kamer, maar hij verveelde zich dood. Om de haverklap drentelde hij naar het venster om naar het Chinese vuurwerk te kijken, dat op het plein voor het ziekenhuis werd afgestoken. Overdag had hij genoeg te doen; hij was namelijk al begonnen de geschiedenis van zijn avonturen te schrijven, die binnenkort in een Franse krant zou verschijnen.

De dacoits, die achter prikkeldraad waren opgeborgen, totdat ze later voor de rechter moesten verschijnen, vonden het feest beslist niet prettig!

Pinga Mauk was bij hen en had naar het scheen alle veerkracht verloren. De ganse dag zat hij moedeloos voor zich uit te staren.

En Paw Min vierde ook geen feest vandaag.

De vorige dag had men hem, na hem voorzichtig voorbereid te hebben, verteld wat er gebeurd was. Hij zou zijn vader niet weerzien. Hij was dood.

Op het ogenblik waarop de zoeklichten van de politie de vallei beschenen, had Pinga Mauk begrepen, dat zijn rijk uit was en dat de kans om de bloedrobijn van Taj Mahal in bezit te krijgen, was verkeken. Geheel alleen was hij naar de kleine grot gegaan, waar Din Mahmud Sabisthari als gijzelaar zat opgesloten. Toen hij enige ogenblikken later met de revolver in de hand de grot verliet, behoorde Din Mahmud Sabisthari niet meer tot de levenden. Dat was slechts enkele minuten, voordat Pinga Mauk zijn laatste ontmoeting had met Arthur Nigg.

Volgens recht was Paw Min nu de eigenaar van de bloedrobijn en kwam hem al het geld toe, dat de steen straks in Perzië zou opbrengen. Voorlopig had men het kostbare stuk in een bank te Rangoon opgeborgen. Er was sprake van dat men Arthur Nigg zou verzoeken de robijn voor Paw Min naar Perzië te vervoeren, een karweitje waar Arthur Nigg niet erg op gebrand was, daar hij wist, welke grote gevaren aan een dergelijke zending waren verbonden. Als hij het misschien toch ooit deed, dan was het voor Paw Min. Want er was reeds besloten, dat hij Paw Min als een eigen zoon in zijn gezin zou opnemen. Hij hoefde dan niet alleen en verlaten op de wereld te staan. Meneer en mevrouw Nigg hadden afgesproken dat de jongen zo lang hij wilde bij hen kon blijven. Zij zouden voor zijn opvoeding zorg dragen, indien hij tenminste erin toestemde hen later naar Europa te volgen. Want meneer en mevrouw Nigg waren van plan om naar Europa terug te keren.

En het was dus geen wonder, dat zij beiden heel, heel bedenkelijk keken, toen een ambtenaar van de regering de kamer betrad met de vraag of meneer Nigg zo vriendelijk zou willen zijn zich met het vervoer van de robijn naar Perzië te belasten.

Daar moest hij nog eens ernstig over denken!...

E I N D E

Er brandden kleurige lantaarns en lampions, er werd muziek gemaakt op trommels en fluiten, er werden inheemse dansen uitgevoerd.

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

NICHT BETSY REED TEVREDEN EN VOLDAAN NAAR HUIS TERUG. MAAR ZIJ WIST NIET DAT ZIJ IN HANDEN VAN EEN BERUCHTE BENDE WAS GEVALLEN. HOGAN EN Z'N VRINDEN REDEN NAAR DE WEIDEN VOL VEE...

PRACHTBEESTEN... DAAR KUNNEN WE RIJK MEE WORDEN.

HOE WOU JE HET DOEN, HOGAN?

IK HEB EEN PLAN, ZE ZAL NIET IN DE GATEN HEBBEN WAAR STRAKS DE KUDDE BLIJFT...

MET EEN BEDRUKT GEZICHT REED HOGAN TERUG NAAR DE DUBBEL-D-HOEVE.

SLECHT NIEUWS, MEVROUW. VERWAARLOOSD VEE, AANGETAST DOOR DE HOEFPEST.

HOEFPEST? VERSCHRIKKELIJK!

DE HELE KUDDE IS AANGETAST. U MAG DE KOEIEN ZO NIET LATEN RONDLOPEN. DAT IS STRAFBAAR. U KUNT PROBEREN ZE IN EEN DISTRICTSKAMP TE DRIJVEN VOOR INENTING... MITS HET NIET TE LAAT IS.

BRENG ZE ER DIRECT HEEN EN VERTEL HET TEGEN NIEMAND!

CAL HOGAN HAD ZIJN DOEL REEDS BEREIKT. ALLES LIEP ZOALS HIJ WENSTE. EVEN LATER WERD DE KUDDE AL WEGGEDREVEN, DE BERGEN IN.

WAT EEN BAANTJE, HÈ? EER ZE HET WEET, ZIJN WE OVER DE GRENS.

HOEFPEST, WAT EEN MOP! SLIM BEDACHT, HOGAN!

ENKELE UREN LATER KEERDE KID OP DE DUBBEL-D-HOEVE TERUG, ZONDER ZIJN KAMERADEN.

IK ZAL ALLES ZO GOED MOGELIJK ALLEEN MOETEN DOEN.

OP HET ERF KWAM KID NICHT BETSY TEGEN. HIJ WAS MET STOMHEID GESLAGEN TOEN ZE VERTELDE VAN HOGANS ONTDEKKING.

JE HEBT HET VEE VERWAARLOOSD EN NU IS ER HOEFPEST UITGEBROKEN.

DIE ZIEKTE BESTAAT NIET EENS! U BENT BEDROGEN DOOR DOODGEWONE VEEDIEVEN!

KANSAS KID VERSPILDE ER VERDER GEEN WOORDEN AAN. HIJ MOEST DADELIJK HANDELEND OPTREDEN OM DE KUDDE TE REDDEN. MET EEN WOEDEND GEZICHT SPRONG HIJ IN HET ZADEL.

ROEP MIJN KAMERADEN TERUG, IK HEB ZE DRINGEND NODIG!

Brabo

DE WAGEN-MENNER

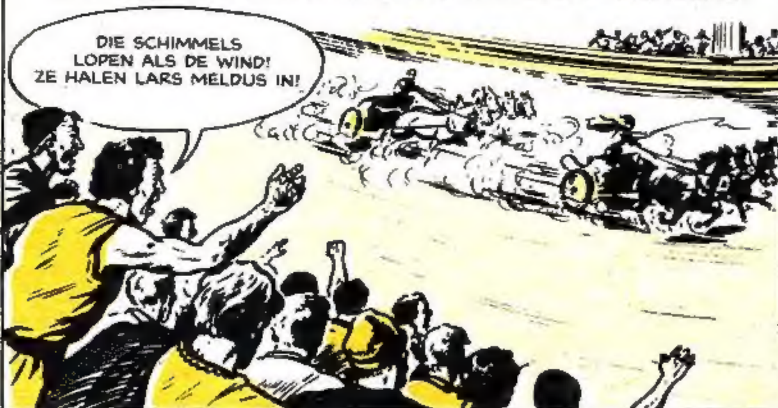

DE VOORTRAZENDE SCHIMMELS HAALDEN HET ENE KOPPEL NA HET ANDERE IN.
SNELLER, VOORUIT! SNELLER!!

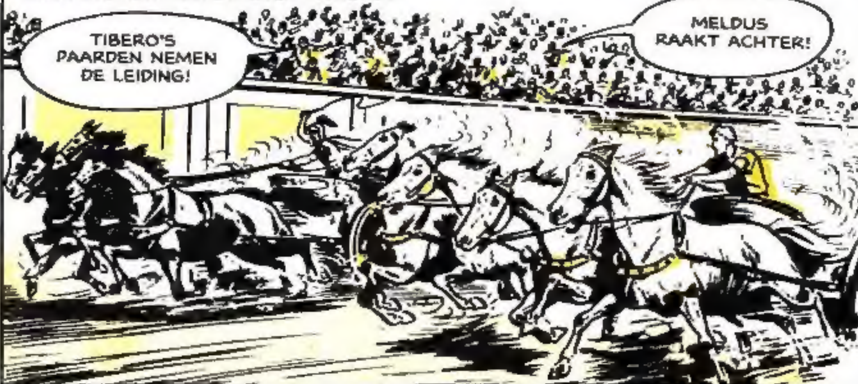

ELDA ZAG HOE BRABO INLIEP. HIJ JUICHTE OPGEWONDEN.
BRABO HEEFT DE DERDE PLAATS! HOUD VOL!

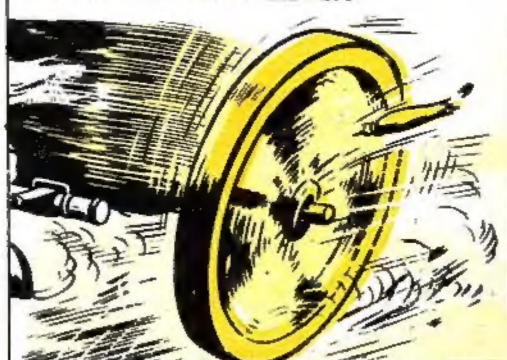

INTUSSEN VERANDERDE TIBERO'S WOEDE IN BEWONDERING.
DE KNAAP HAALT ER AL WEER EEN IN! HIJ NEEMT DE TWEEDE PLAATS.
IJDELE HOOP, EXCELLENTIE! DE SCHIMMELS ZULLEN WEL GAUW AFZAKKEN!

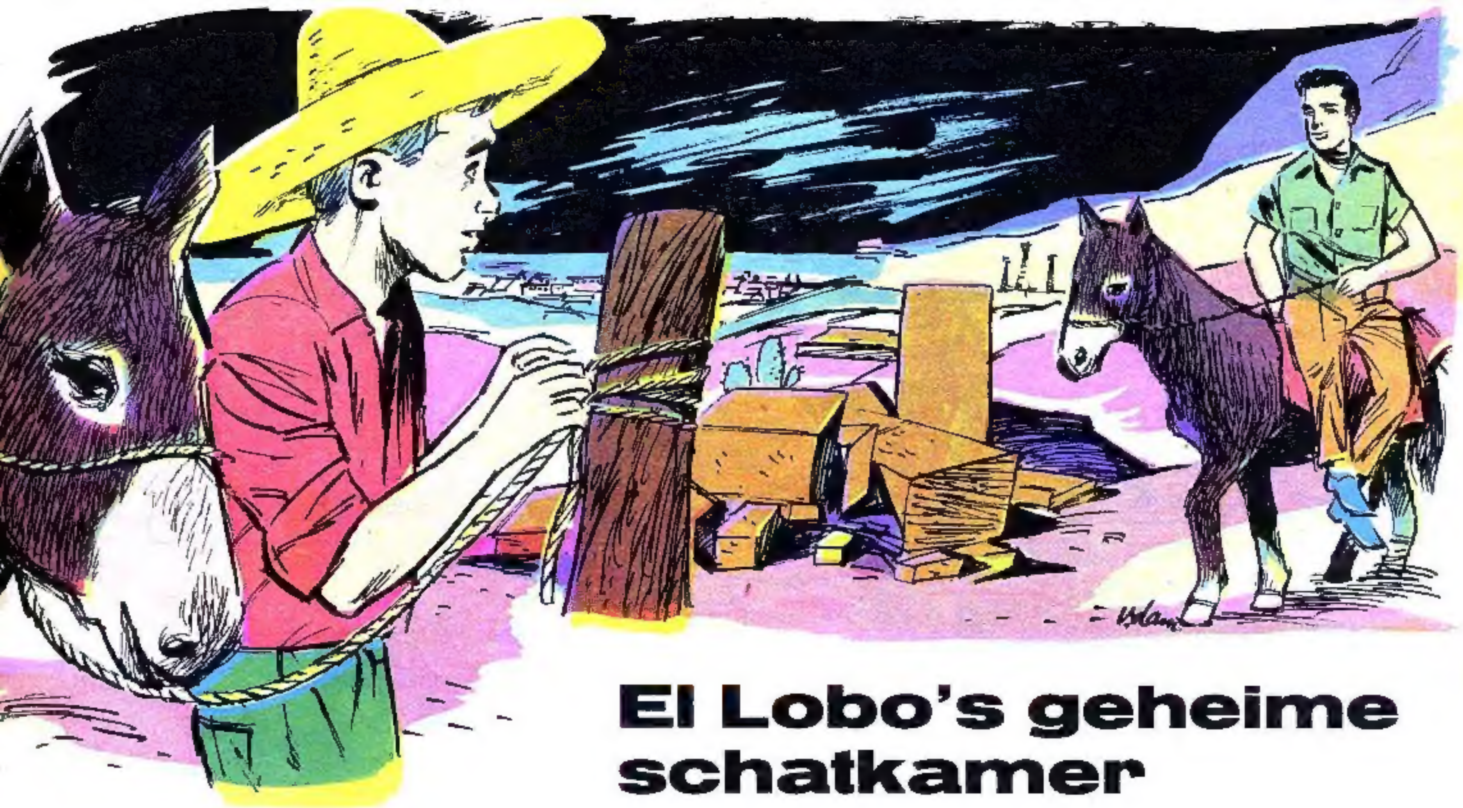

WULVA VERBEET ZICH.
ALS DIE ELLENDIGE PAARDEN WINNEN, MISLUKT MIJN PLAN.

IN DE VOLGENDE RONDEN LIEP BRABO STEEDS MEER IN OP LARS MELDUS.
DIE SCHIMMELS LOPEN ALS DE WIND! ZE HALEN LARS MELDUS IN!

MAAR HELAAS, EEN WIEL VAN BRABO'S WAGEN SCHUURDE LANGS DE MUUR.

DE MENIGTE RAAKTE BUITEN ZICHZELF.
TIBERO'S PAARDEN NEMEN DE LEIDING!
MELDUS RAAKT ACHTER!

ZONDER DAT BRABO HET MERKTE, RAAKTE EEN VAN DE WIELEN LOS!

El Lobo's geheime schatkamer

Zo, hier zijn we er! Het was verder dan ik gedacht had, Johnny! Een aardige rit. Maar kijk eens wat een geweldig uitzicht, hier recht achteruit!"

,,Zie je daar in de verte — een kilometer of vijftien hier vandaan, denk ik — dat mengelmoesje van daken en torens en zo? Nou, dat is Tampico, waar we vandaan gekomen zijn! Je zou raar op je neus kijken als je hier je muilezel kwijtraakte en dat eindje terug zou moeten lopen! Bind hem maar gauw aan die paal hier, naast de mijne, voordat ie de benen neemt!"

Terry Redburn, de jongen die het eerst zijn bewondering had uitgesproken voor het machtige vergezicht, greep de teugels van zijn muildier en bond het vast naast dat van zijn Amerikaanse vriend Johnny Dacey.

,,Ik vergeet geregeld weer dat beest behoorlijk vast te binden!" grinnikte Terry. ,,Komt bepaald omdat ik niet anders dan een fiets gewend ben! Die loopt niet weg! Enfin, Johnny, steek nou maar van wal! Je wou zo graag mijn gids zijn, dus... vooruit!"

Johnny, die iets ouder was dan zijn zestienjarige metgezel, schoof zijn slappe strohoed zover mogelijk in zijn nek en beschreef met zijn hand een wijde kring in de ruimte.

,,Moet je kijken! Je kunt hier een behoorlijk stuk van Mexico overzien. Daar achter ons, dat weet je, ligt de havenstad Tampico, en verder naar rechts kun je de boortorens van de olievelden onderscheiden. Ginder ligt de oceaan en die speldeknopjes op de oppervlakte zijn zeeschepen! Voorlopig voldoende ingelicht, of wou je nog meer weten?"

,,Ik wou weleens wat van deze plek zelf weten, Johnny!" verklaarde de ander. ,,Wat betekenen al die puinhopen en bouwvallen hier rondom? Is dat soms het overblijfsel van een oeroude Aztekenstad of zo iets? Vertel eens wat je ervan weet."

De ander zocht in een verfrommeld pakje naar een sigaret, haalde een aansteker uit zijn broekzak en gaf geen antwoord voordat hij het eerste rookwolkje had weggepuft.

,,Luister dan, jochie!" begon hij. ,,Jij bent regelrecht met vakantie uit Londen gekomen en ik woon hier al een jaar of zeven, maar jij weet van de omgeving net zoveel als ik... en dat is een bedroefd klein beetje!

Ik ben hier verschillende keren geweest en niet alleen voor het mooie uitzicht!" vervolgde Johnny. ,,En ik ben erachter gekomen dat die ruïnes wel uit een vroeger tijdperk afkomstig zijn, maar niet van de Azteken. Die woonden veel verder het land in. Misschien zijn het oude nederzettingen van de vroegere bewoners van Mexico. De ruïnes zijn pas enkele jaren geleden door 'n flinke aardbeving boven de oppervlakte gekomen. En dat is vrijwel alles wat ik ervan weet!"

,,Zo zal het dan wel zijn!" grinnikte Terry. ,,Zullen we een eindje rond gaan lopen? Mijn vader vertelde dat hier tamelijk veel beeldhouwwerk te vinden moet zijn op brokken van pilaren en stenen! Kom, dan gaan we!"

Samen zochten de jongens hun weg tussen de overblijfselen van metselwerk, langs scherpe randen en gapende kuilen. Ze sprongen over diepe scheuren in de grond en kwamen dan onverwacht voor een hindernis, die in de vorm van een grote platte steen voor hen oprees en het tot dusver gevolgde voetpad volkomen afsloot. Achter de rechtopstaande steen gaapte een diepe krater alsof daar reeds in oeroude tijden een moderne bom was ingeslagen. Voor de jongens was het interessant om te zien hoe die grote platte steen daar precies op het randje van de krater stond te balanceren.

,,Een paar flinke duwen en we ploffen hem zo dat gat in!" veronderstelde Terry. ,,De aardbeving heeft dat nét niet gedaan gekregen!"

,,Je moet maar zó rekenen, aardbevingen kunnen gekke dingen uithalen!" zei John. ,,Heb je weleens zo iets meegemaakt, Terry?"

,,Nee," zei de jongere knaap, ,,maar m'n vader heeft ervan verteld toen hij een tijdje met verlof terug was in Engeland. Die laatste aardbeving hier moet nogal raak geweest zijn, hè?"

,,Ik was er net niet bij!" antwoordde Johnny, terwijl hij weer in zijn broekzakken stond te morrelen. ,,Ik was op dat moment in Detroit en... Wacht eens, ik moet ergens mijn aansteker kwijtgeraakt zijn!"

Na herhaald vruchteloos gezoek in borst- en broekzakken begon Johnny ook langs de grond, langs de wankele steen, naar zijn verloren aansteker te speuren.

,,Schei maar uit," zei Terry, ,,je hebt hem het laatst gebruikt

op de plek waar we de muilezels achtergelaten hebben! Kom op, dan gaan we daar even kijken!"

„Het zou me verschrikkelijk spijten als ik dat ding kwijt was!" zuchtte Johnny. „Ik heb hem van mijn moeder gekregen toen ik de laatste keer thuis was!"

Ze gingen al zoekend terug naar de muilezels. Daar zochten ze duim voor duim de bodem af. En met succes. Met een glimlachje van triomf overhandigde Terry het teruggevonden voorwerp aan zijn oudere vriend Johnny, die nóg meer in zijn schik bleek te zijn.

„Ik dacht wel dat het niet ver uit de buurt zou liggen!" glunderde Terry. „Je zult het voortaan aan een ketting om je hals moeten dragen, anders. . ."

Hij zweeg plotseling en trok een bedenkelijk gezicht bij het zien van twee ongunstig uitziende kerels die in grote haast kwamen aanrennen.

De één was een Mexicaan. De ander zag er, wat kleding betrof, iets beter uit, maar met zijn schele ogen en vale gelaatskleur maakte hij een niet minder ongunstige indruk. Die nare indruk werd nog versterkt door het feit, dat de kerel klaarblijkelijk bezig was een vuurwapen te voorschijn te halen.

Grijnzend, zowel naar Terry als naar Johnny, wees de vent met een vuile vinger naar laatstgenoemde en snauwde in een gebroken taaltje:

„Jij geven terug dat! Jouw kamerado iets geraapt. . . iets opgepikt dat niet is van hem! Dat teruggeven aan mij! Geef op!"

Johnny lachte er eens om en zei: „O, nou begrijp ik je, amigo, maar je bent er precies naast! Ik had mijn aansteker verloren en mijn vriend hier heeft hem zo juist teruggevonden! Ja, een aansteker! Dingetje om vuurtje te maken! Vlammetje! Kijk maar!"

Hij haalde de aansteker uit zijn zak en hield hem zo, dat de mannen het ding duidelijk zien konden. Beide zwervers kwamen wat dichterbij. Toen gaf de sjofelste van het tweetal een snauw van woede en barstte vervolgens uit in een vloed van Spaanse woorden waar geen speld tussen te krijgen was. . .

Zijn metgezel weifelde even, doch kwam toen, na een snelle blik over zijn schouder, openlijk met een pistool van zwaar kaliber op de proppen.

„Hij liegt!" siste hij. „Hij opgeraapt wat van mij **is!** Niks niet aansteker! Hij vinden, ik verliezen, ding is van mij! Jij dat hiergeven! Rap!"

„Vent, kijk dan!" schreeuwde Johnny met angstige ogen naar het vuurwapen. „Je vergist je heus! We hebben niks anders gevonden dan dit ding! M'n vriend hier heeft me alleen maar mijn eigen aansteker gegeven! Luister nou naar me en doe dat lamme pistool weg! Je zal. . ."

De sjofele man uitte opnieuw een stortvloed van onverstaanbare klanken. Hij gluurde naar de balancerende steen, vervolgens naar het ver verwijderde Tampico en kwam tenslotte met een uitgestoken wijsvinger naar de jongens toe.

„En nou 'n beetje kwiek!" dreigde de man met het vuurwapen. „Vlug doen handen omhoog! Wij zoeken in jouw zakken! Wij weten jullie smerige dieven zijn!"

„Zit maar niet in je rats, Terry!" bemoedigde John, terwijl hij onwillig de handen omhoogstak. „Het zijn gewoon een paar struikrovers, die een voorwendsel gezocht hebben om ons uit te plunderen! Maar het zal hun bitter weinig opbrengen, dunkt me, want meer dan vijf peseta's bezitten we niet!"

Wat Johnny veronderstelde, bleek toch niet helemaal juist te zijn. De Mexicaan doorzocht zeer nauwkeurig hun zakken, doch gaf het gevonden kleingeld, de aansteker en wat er nog verder te voorschijn kwam, terug. Toen wendde hij zich weer tot de man met het wapen, waarbij hij, brabbelend in zijn eigen taaltje, met een vinger naar het steil aflopende voetpad wees.

Vervolgens haalde hij een dun koord vanonder zijn lompen te voorschijn en gelastte de jongens hun handen te laten zakken en op de rug te houden.

Binnen enkele ogenblikken waren Terry en John weerloos gemaakt en, met een prop in de mond, ook niet bij machte enig geluid te geven.

Na een kort gesprek tussen de twee bandieten namen dezen de jongens mee in de moeilijk begaanbare doolhof van gangen en paden in de oude ruïnenstad.

Vlak bij een diepe kloof werden zij tot staan gebracht, rug aan rug gezet en met een koord aan elkaar gebonden. De Mexicaan verwijderde zich, maar kwam spoedig terug met een nog langer en sterker touw over de schouder. Dit touw werd onder de armen van Terry en John door gehaald, waarna de jongens over een rand van afbrokkelend gesteente in een diepe spleet werden neergelaten.

Zodra ze de bodem hadden bereikt, zo'n twintig meter beneden de rand, trokken de kerels het touw onder hun armen uit en werden de jongens aan hun lot overgelaten. . .

Hoewel er geen redding door anderen te verwachten viel, lieten de jongens de moed niet zakken. Er moest een mogelijkheid gevonden worden om zichzelf uit de moeilijkheden te helpen. . .

„Jij geven terug dat! Jouw kamerado iets geraapt . . . iets opgepikt dat niet is van hem!"

Terry was de eerste die een poging in die richting ondernam. Hij boog zich voorover naar de ruwe puinwand van hun gevangenis en begon met de prop in zijn mond langs de uitsteeksels te wrijven totdat het ding loskwam en op de grond viel.

„Ziezo, dat. . . is. . . dat!" hijgde Terry. Hij draaide zijn hoofd zo ver hij kon en fluisterde: „Johnny, ik heb al een beetje

geluk gehad. Mijn prop ben ik alvast kwijt. Langs de muur gewreven. Laten we samen voorzichtig omdraaien, dan kun jij het ook proberen!"

„Dat gaat al een stuk beter!" grinnikte Johnny, toen ook hij zijn mond weer roeren kon. „Wel 'n knap stel, die twee, vind je niet? Ik vraag me af wat de heren eigenlijk willen. Waarschijnlijk hebben ze ons opgeruimd, omdat er nog iemand het pad op kwam rijden. Ik versta een paar woorden Spaans en heb begrepen, dat ze bang waren voor ongewenste belangstelling!"

„Nou, waar wachten we dan nog op?" vroeg Terry. „Laten we dan zo hard mogelijk om hulp schreeuwen!"

„Nee, niet doen!" waarschuwde Johnny gejaagd. „Onze brave ontvoerders zullen ons horen en ons neerschieten! Of anders gooien ze ons te pletter met steenblokken of zo iets! Nee, laten we liever zelf proberen de handen vrij te krijgen!"

Om beurten probeerden ze nu hun boeien los te wringen, maar al hun pogingen leverden niets anders op dan pijnlijke schrammen en vurige striemen en het ontmoedigende gevoel dat het op die manier alleen maar erger werd.

Niet ver van de plek waar ze hun muilezels hadden achtergelaten, kwamen Terry en John weer boven de grond.

„Mijn aansteker!" fluisterde Johnny. „Als we die te pakken kunnen krijgen, maken we een goeie kans!"

„Waar zit dat ding ergens?" vroeg Terry.

„Hij zit in mijn borstzak! Als ik op mijn hoofd kon gaan staan, zou hij er vanzelf wel uitrollen!" zei John.

„Laten we op de grond gaan liggen en ons zó zien te draaien dat de aansteker uit je zak glipt!"

Even later rolde en wrong het tweetal zich in alle mogelijke standen en bochten over de ruwe bodem van de krater.

„Als iemand ons zo bezig zag... zou ie denken... dat we elkaar de ribben wilden kraken!..." gromde Johnny. „We hebben bepaald wel iets weg van een paar worstelaars of zo iets! Hoera, hij is voor elkaar, Terry! De aansteker ligt op de grond! Niks doen, ik zal proberen hem te pakken."

Na vele vergeefse pogingen slaagde Johnny er eindelijk in zijn aansteker tussen twee vingers vast te klemmen.

„Ik zal hem aanknippen en op deze platte steen zien te zetten, dan kunnen we een stuk van het touw boven het vlammetje houden en dóór laten smeulen! Makkelijk en zonder pijn zal het niet gaan, maar er zal heus niets anders op zitten!"

Het was inderdaad niet gemakkelijk, vooral daar ze het vlammetje niet konden zien. Alleen maar vóélen... En daar ook telkenmale het vuur meer hun pijnlijke polsen schroeide dan het touw, werd het een getob zonder einde en zonder merkbaar gunstig resultaat.

„Nou nog erger! kreunde Johnny op een gegeven moment. „Hij brandt niet meer! Wat moeten we nóú beginnen?"

„Uit alle macht rukken om los te komen!" vond Terry. „Een deel van het touw is al verbrand! Eén, twee... hup!"

Ditmaal hadden ze succes. Het touw knapte. De jongens kregen de handen vrij en konden nu alle windingen stuk voor stuk loskrijgen.

„Tot zover alles in orde!" zuchtte Johnny. „Nu is het nog maar de vraag hoe we uit dit gat wegkomen! De heren hebben wel een geschikt plekje voor ons uitgezocht! Ik zie tenminste voorlopig nog geen kans eruit te klimmen! Jij wél?"

„Een eindje hoger in de wand is een soort smalle spleet, als ik het goed heb!" zei Terry. „Kijk, daar! Het lijkt wel het begin van een soort gang of tunnel! Laat me even op je schouders klimmen, dan kan ik een kijkje nemen."

Johnny stelde zich op met zijn rug tegen de wand. Hij strengelde de handen ineen en liet Terry op zijn schouders klimmen.

Het was hoger dan deze had gedacht. Hij moest zich nog een eindje omhoogworstelen en op een smalle steenrichel klauteren eer hij de zaak kon overzien.

„Het is werkelijk een soort tunnel, Johnny!" riep hij opgetogen. „Er loopt een gangetje schuin omhoog en het is wijd genoeg om erdoorheen te kruipen! Zie je kans om ook op deze richel te klimmen?"

„Ik zal er wel wat op vinden!" beloofde Johnny. Hij ging wat in de krater rondsnuffelen en zag al gauw een uitsteeksel, juist hoog genoeg om zich eraan op te trekken; daarna, als een bergbeklimmer langs de steile wand voortschuifelend, kon hij al spoedig de reeds door Terry gebruikte steenrand bereiken.

Terwijl hij het geval bekeek, zei John: „Ik ben wat dikker dan jij, Terry, dus ga ik er het eerst in! Als ik erdoor kan, lukt het jou zeker! Afgesproken? Vooruit dan maar!"

Zwijgend en zo voorzichtig mogelijk kropen ze dicht achter elkaar door de nauwe gang, totdat John plots stilhield en zijn vriend toefluisterde: „We komen eruit, jò! Ik kan al daglicht zien en de tunnel wordt ook al wat breder! Als het meezit, zijn we er in een minuut doorheen!"

Al spoedig bevonden ze zich in een ruimte, die veel van een onderaardse kelder weghad. Aan de rechterkant scheen het daglicht door een scheur naar binnen en in de vage schemering zag Terry een voorwerp dat al direct zijn volle aandacht trok.

Het bleek een soort vioolkist van groot formaat te zijn. Terry knielde erbij neer, deed het deksel open en bleef toen star van verbazing en met open mond naar de inhoud staren.

„Johnny, kijk nóú eens! Gouden munten! Honderden goudstukken! Misschien wel duizend! Die zijn vast nog van de Inca's afkomstig! Of misschien wel van de Azteken!"

„Niks, hoor," zei Johnny, nadat hij een van de munten bekeken had. „Het zijn gewone Mexicaanse twintigdollarstukken en vast nog niet zo oud als we zelf zijn! We hebben iets ontdekt, waarnaar de politie al jarenlang zoekt. En ik wil honderd tegen één wedden dat dit de geheime schatkamer van El Lobo is! Als het zo is — en daar ben ik zeker van — dan ligt dat zaakje hier sinds de laatste aardbeving, waarover ik het al eerder had."

„Je wilt me toch niet vertellen dat je ermee op de hoogte was? Ik bedoel... dat je die goudschat hier wist te liggen en er nooit eens naar gezocht hebt? Jippie jee, als ik zo iets geweten had..."

„Vergeet het maar!" zei Johnny. „Natuurlijk wist ik noch iemand anders dat die rommel hier weggestopt zat. Ik denk dat de twee boeven, die ons vanmorgen zo te pakken genomen hebben, er iets van vermoedden en juist op zoek waren toen we hen kwamen storen. Ja, nu geloof ik zeker, dat ze ons als mededingers beschouwden, vooral toen ze jou mijn aansteker zagen oprapen en aan mij geven. Ze dachten natuurlijk dat het een van deze goudstukken was."

„Maar... vertel eens hoe dat goud dan hier gekomen is."

„Wel, El Lobo — wat in 't Spaans De Wolf betekent — moet het hier weggestopt hebben. Dat is nu wel zo goed als

zeker!" verklaarde Johnny. „Tijdens die zware aardbeving, weet je, is een van de grootste banken in de stad verwoest. Zelfs de kluizen waren opengesprongen en totaal onbruikbaar geworden en dus had de bankdirectie alle geld en andere kostbaarheden naar een andere plaats laten brengen! El Lobo, een gewetenloze knaap en een beruchte rover, zag kans een groot deel van de schat achterover te drukken en ergens in veiligheid te brengen. Aan goud alleen moet dat al een ongelachtig bedrag geweest zijn, en niemand had er enig idee van waar hij het gelaten had. De meeste van zijn medewerkers zijn gearresteerd en langdurig verhoord; de politie deed een inval in El Lobo's schuilplaats, waarbij hij zelf werd gedood, maar nergens viel een spoor van het goud te ontdekken. Wat nu achteraf ook geen wonder blijkt te zijn, vind je niet? De buit zat hier keurig verborgen en iedereen, die ermee op de hoogte kón zijn, zat achter slot en grendel en kon hem dus niet weghalen. . ."

„Behalve dan de twee heren die ons vanmorgen overvallen hebben!" onderbrak Terry. „Als ze dan niet precies wisten waar de buit zat, hadden ze toch wel een idee waar ze moesten zoeken! Ik denk. . ."

„Stil! Luister!" waarschuwde Johnny. „Hoor je niets bijzonders?"

Terry luisterde een ogenblik aandachtig en fluisterde:

„Het lijkt wel of ze ergens met een pikhouweel aan het hakken zijn!"

„Natuurlijk onze brave vrienden!" lachte Johnny. „Kom op, dan gaan we proberen uit het hol weg te komen!"

De jongens kropen weer verder en naarmate ze meer in het daglicht kwamen, werd ook het geluid van het pikhouweel harder en scherper.

Niet ver van de plek waar ze hun muilezels hadden achtergelaten, kwamen Terry en John weer boven de grond. Nu konden ze niet alleen het gebonk met het pikhouweel, maar ook de schraperige klank van een schop horen.

Johnny kroop op handen en voeten naar een plek waar hij de ruïnes kon overzien. Even later keerde hij zich om en wenkte Terry naar hem toe te komen.

„Ze zijn in die krater bezig, vlak beneden die rechtopstaande steen! Ik weet al wat we doen! De steen is groter dan het gat en kan prachtig voor deksel dienen. Snap je me? We zullen proberen de steen omver te duwen, dan zitten de heren als ratten in de val! Kom op!"

Samen kropen ze nu naar het losstaande stuk rots. Een enkele steelse blik overtuigde de jongens dat de ene rover het pikhouweel hanteerde en zijn vriend de Mexicaan met de schop bezig was.

Geluidloos stelden de jongens zich op aan hun kant van de wankele steen.

„En nou uit alle macht duwen!" prevelde Johnny.

Het ging nog iets gemakkelijker dan de knapen zich hadden voorgesteld. De steen kwam in wiegende beweging, zwaaide allengs verder heen en weer, weifelde even, verloor het evenwicht en. . . plofte met een zware smak breeduit op het gat waarin de twee schatgravers aan het werk waren. . .

De kans door de steen verpletterd te worden, was voor de delvers klein geweest. Johnny's berekening bleek te kloppen, de put lag secuur afgesloten en het zou de heren schatgravers voorlopig wel niet gelukken zich uit hun grafkelder omhoog te werken. . .

„Zie maar dat je eruit komt!" riep Johnny. „Of neem er anders maar je gemak van totdat de politie hier is om je een handje te helpen! Wie kaatst moet de bal verwachten. Kom op, Terry, in volle galop naar Tampico!"

Enkele weken later stond Terry Redburn aan de reling van het schip, dat hem naar Engeland zou terugbrengen.

Terry's vader, de Britse consul in Tampico, stond naast hem, gereed om van boord te gaan eer het schip de zee koos.

Ook Johnny Dacey was even afscheid komen nemen.

„Heel, heel vriendelijk bedankt voor de fijne vakantie!" zei Terry tot zijn vader. „Ik heb volop genoten!"

„Het is goedkoper geweest dan ik gerekend had!" lachte zijn vader. „De terugreis heb je nu in elk geval zelf kunnen betalen! Je moet nog maar eens gauw terugkomen om nog meer gestolen goud op te graven. De commissaris van politie was geweldig in z'n schik, dat jullie het geheim van de verdwenen goudschat opgelost hebben. . .

Natuurlijk heb je al gehoord dat jullie haveloze vriend een zoon was van El Lobo? Hij alleen wist ongeveer waar de goudstukken weggestopt zaten. Ik zeg: ongeveer, want anders hadden jullie geen kans gekregen hem vóór te zijn!"

„Dat hij ons niet voor kon zijn, kwam omdat hij tot die tijd in de gevangenis zat!" verklaarde Johnny. „En ná het geplof met die steen was hij er al niet veel beter aan toe!

Maar nu nog even wat anders!" vervolgde de jongeman. „Ik ben van plan mijn aandeel van de beloning te besteden aan een vakantiereis naar Engeland. . ."

„Hè, ja," onderbrak Terry. „Dan kom je bij óns logeren!"

„Aangenomen!" zei John. „Dan mag Terry daar mijn gids zijn en. . . Wel, nou ben ik alwéér m'n aansteker kwijt!"

Terry lachte breeduit en haalde hem uit zijn broekzak.

„Deze keer heb je hem weer eens bij vader op kantoor op de tafel laten liggen! Zorg nou dat je hem niet onophoudelijk verliest, want we zullen die aansteker nog weleens een keertje nodig hebben! Op een volgende speurtocht bijvoorbeeld!"

Op dat moment overstemde de scheepsfluit alle andere geluiden tot in de verre omtrek. Het sein tot vertrek werd gegeven.

De bezoekers gingen van boord. Het schip dreef weg van de wal, voer naar open zee, en een brede armzwaai was voorlopig het laatste dat Johnny zag van zijn vriend Terry Redburn, de jongen die niet alleen beschikte over een voortreffelijke speurneus, maar ook over grote moed, kalmte en vastberadenheid in hachelijke ogenblikken.

WIM WIJS

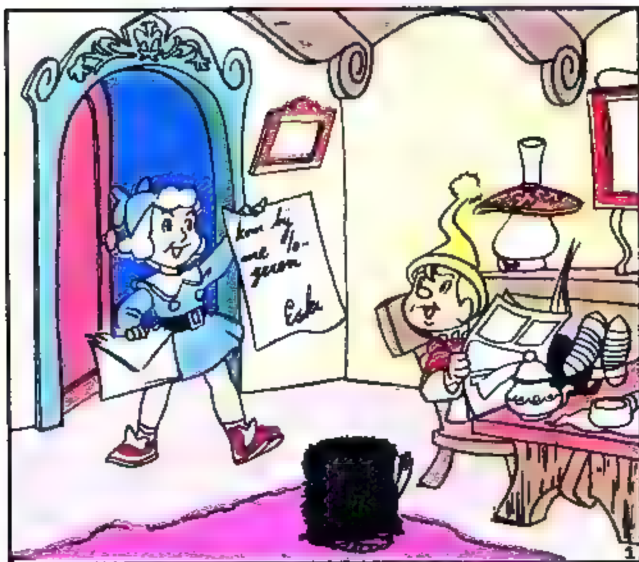

SPELEND

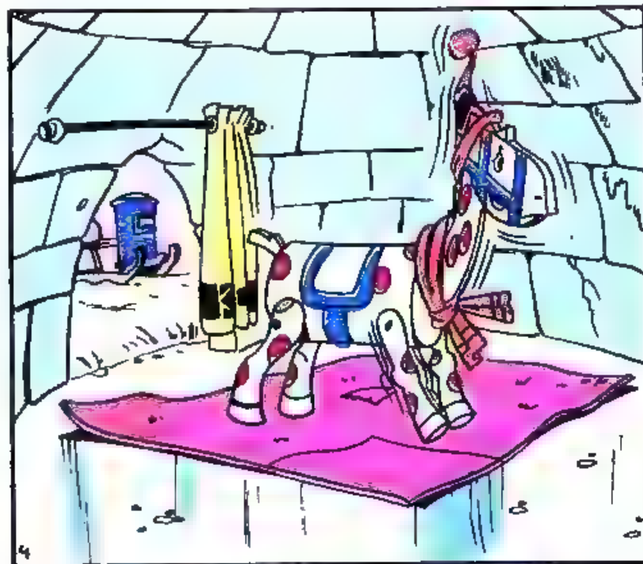
Op zekere dag ontving Dollie Dimpel een brief van Eski, die helemaal in IJsland woont. Nieuwsgierig maakte Dollie de brief open en toen ze hem gelezen had, holde ze meteen naar Tommie de speelgoedsoldaat. ,,Eski vraagt of we komen logeren,'' zei Dollie.

Tommie en Dollie waren er opgewonden van en Batty niet minder. ,,Ik zal jullie erheen trekken per slee,'' zei hij. Ze trokken hun dikste jassen aan en daar gingen ze. Uren later kwamen ze eindelijk bij Eski, die al verlangend uitkeek.

Toen ze gegeten hadden, liet Eski de sneeuwhutjes zien die hij gebouwd had. ,,Voor ieder een igloo, zo heten die huisjes hier,'' zei hij. Batty vond het geweldig. ,,Ik denk erover eens vroeg naar bed te gaan,'' zei hij. ,,Ik ben zo moe.''

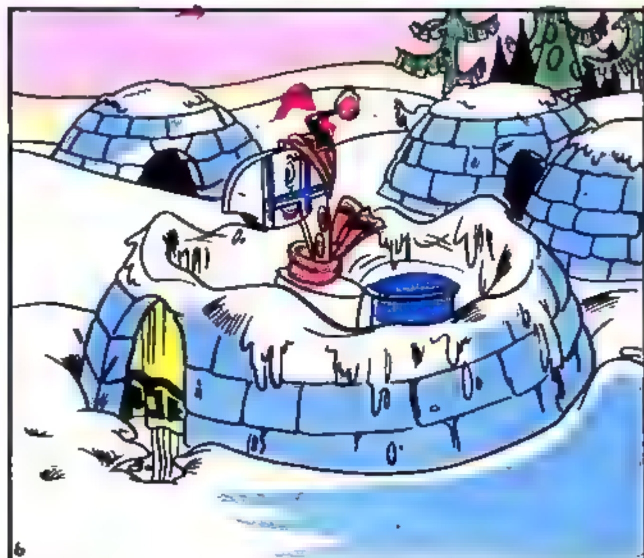
Batty was niet echt moe, hij was alleen maar benieuwd hoe zo'n igloo er van binnen uit zou zien. Toen hij eenmaal binnen was, had Batty spijt dat hij vroeg naar bed had willen gaan. ,,Brrrr, wat is het hier koud,'' bibberde hij.

SPEELGOED

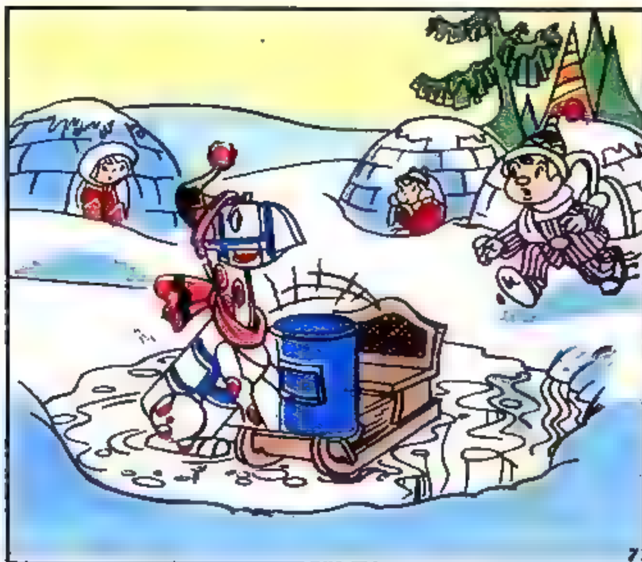

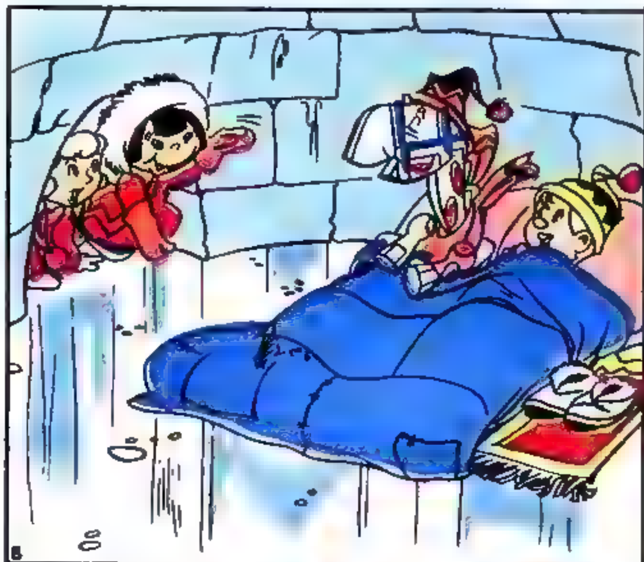
„Het is hier veel te fris," zuchtte Batty. Maar toen bedacht hij dat Dollie onderweg een kacheltje in de slee had gehad. Dat ging hij halen. „Heerlijk!" hinnikte hij behaaglijk. Maar hij merkte niet dat het dak begon te smelten.

Hoe warmer het binnen werd, hoe harder het hutje wegsmolt; al gauw stonden alleen de muren nog overeind. Batty begreep er niets van. Toch was er straks een dak, peinsde hij. Want ik herinner me nog dat ik mijn hoofd bijna stootte.

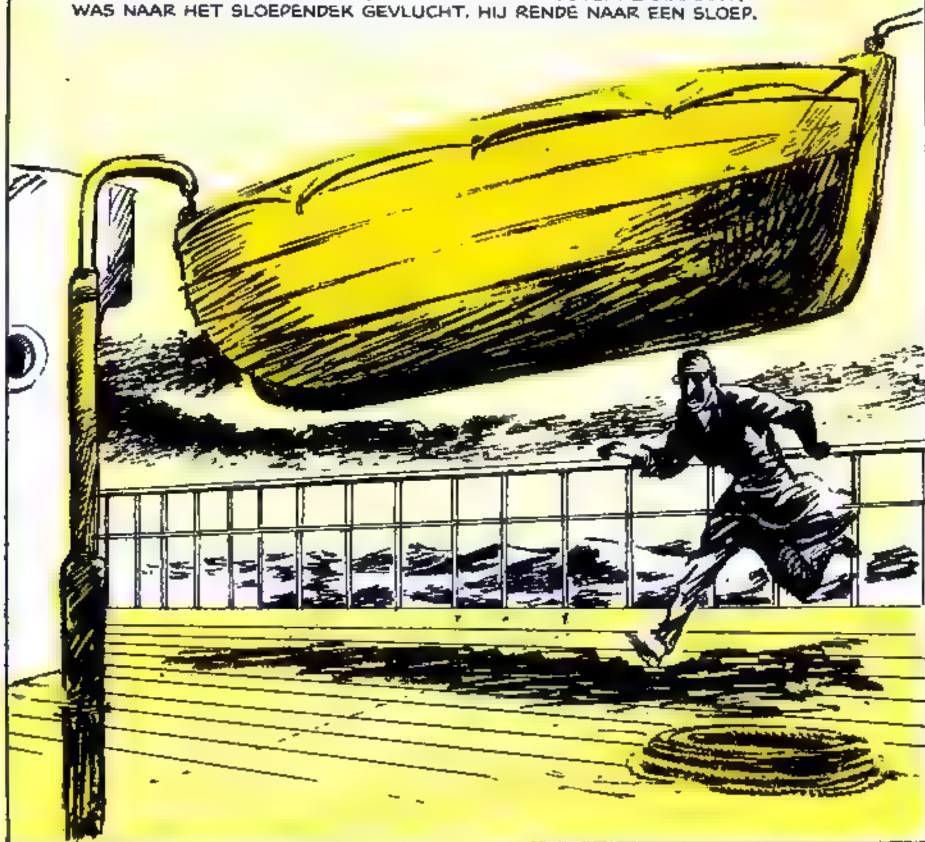

Even later smolten ook de muren weg. Toen Tommie bij Batty wel te rusten kwam zeggen, zag hij hem in een grote plas zitten. „Wat is er met jouw igloo gebeurd?" riep Tommie uit. „Ik weet het niet," snikte Batty rillend. „Hij smolt zo maar."

Eski en Dollie moesten verschrikkelijk lachen om de gesmolten igloo van Batty. Tommie vond het fijn. „Je komt maar in mijn igloo," fluisterde hij Batty in. „Ik vind IJsland toch niet zo koud als ik dacht," lachte Batty. „Wel te rusten."

Captain JOKER

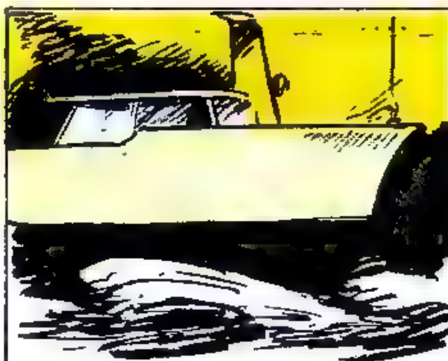

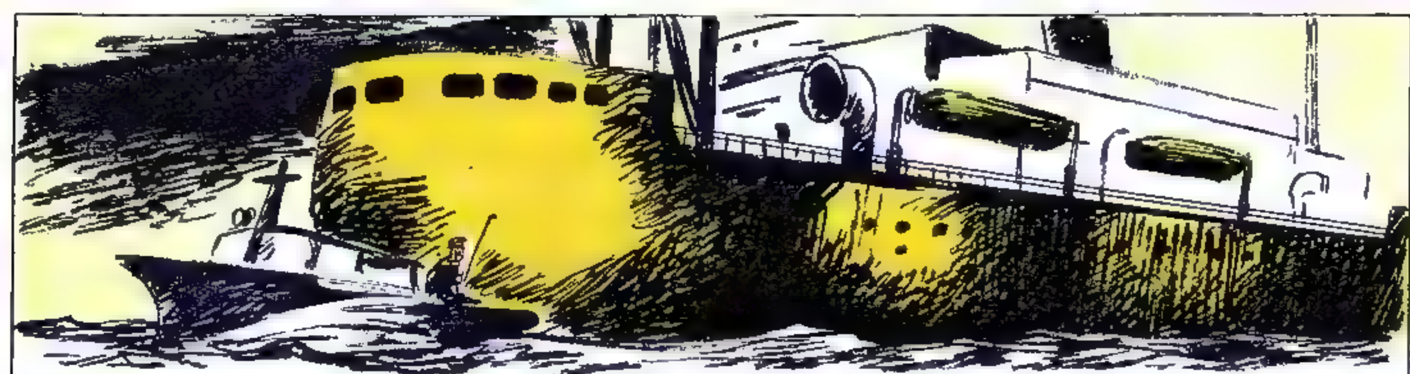

ONMIDDELLIJK EEN MOTORSLOEP TE STRIJKEN. JOKER GING ZELF MEE OM EEN ONDERZOEK IN TE STELLEN. INTUSSEN KEEK HIJ SCHERP IN HET ROND OM DE DRENKELING TE ONTDEKKEN. DE MAN KON NOG NIET VER AFGEDREVEN ZIJN.

HIJ ZAG ECHTER NIETS. EN TOEN DE LEGE KAMERJAS WAS OPGEVIST, BEGREEP JOKER DAT HIJ ZICH AL HEEL GEMAKKELIJK OP EEN DWAALSPOOR HAD LATEN LEIDEN.

DE GEHEIMZINNIGE PASSAGIER HAD VAN HET OPONTHOUD GEBRUIK GEMAAKT OM IN EEN SLOEP TE KRUIPEN.

„HIJ IS NOG AAN BOORD," ZEI DE KAPITEIN.

„WIJ NADEREN ECHTER DE KUST,

OVER EEN PAAR UUR ZAL HIJ ZWEMMEND AAN LAND KUNNEN GAAN. IK ZAL OP ALLE DEKKEN WACHT LATEN HOUDEN."
HIJ GING NAAR DE RADIOHUT EN GAF DAAR ORDER DE POLITIE IN DE OMGEVING TE WAARSCHUWEN.

De man van staal

GEHOLPEN DOOR DE POLITIE HAALDEN TED EN KEN DE ROBOT ONDER DE BROKKEN VANDAAN.

DE MAN VAN STAAL IS VERPLETTERD.

IK VREES HET OOK.

DE COMMANDANT WENDDE ZICH TOT TED.

DE MOED VAN HEM OM DE ONTPLOFFING TE VOORKOMEN, WORDT BELOOND MET JULLIE VRIJHEID.

PRACHTIG! MAAR IK GELOOF NIET DAT ARCHIE VOORGOED UITGESCHAKELD IS.

WAT TED OOK PROBEERDE, HIJ KON GEEN BEWEGING IN ARCHIE KRIJGEN.

HIJ MOET ZWAAR BESCHADIGD ZIJN, WE ZULLEN HEM HELEMAAL MOETEN ONDERZOEKEN.

TEDS GEREEDSCHAPS-TAS WERD GEHAALD, KEN SCHROEFDE EEN PLAATJE VAN DE RUG LOS.

EVEN LATER SCHUDDE TED MISTROOSTIG HET HOOFD.

DAAR ZAL EEN DESKUNDIGE BIJ MOETEN KOMEN; DE STALEN PLAAT IS INGEDEUKT.

WAAR WIL JE ZO IEMAND HIER VANDAAN HALEN?

NA KENS WOORDEN GAF DE POLITIE-COMMANDANT ORDERS AAN ZIJN MANNEN.

PAK HEM VOORZICHTIG OP EN BRENG HEM NAAR ABDOUL, DE SMID; MIS-SCHIEN KAN DIE HEM REDDEN.

HET WAS EEN VREEMDE STOET IN DE NAUWE STRAATJES.

DENK JE DAT DIE ABDOUL DE SCHADE KAN HERSTELLEN?

HET IS TE HOPEN. ZONDER ARCHIE KRIJGEN WE FRANK NOOIT UIT DE GREEP VAN DE GESLUIERDE ARABIER.

DE MAN VAN STAAL WERD OP EEN WERKBANK GELEGD.

ABDOUL, DIE MAN VAN STAAL IS EEN HELD, DOE WAT JE KUNT OM HEM WEER IN ORDE TE KRIJGEN.

ZEKER, HEER, ABDOUL ZAL ZIJN BEST DOEN.

TED MAAKTE DE ACHTERPLAAT LOS EN GAF DIE AAN ABDOUL.

DIE PLAAT MOET RECHT GEBOGEN WORDEN TOTDAT ER GEEN DEUKJE MEER TE VINDEN IS.

DIE MAN VAN STAAL KOMT WEER PRIMA IN ORDE, HEER.

TERWIJL ABDOUL HET SMIDSWERK VERRICHTTE, ONDERZOCHT TED DE INSTRUMENTEN.

ZET HEM OVEREIND, DAN KAN IK DE CONTACTEN CONTRO-LEREN.

EINDELIJK HAD TED DE ROBOT GEHEEL HERSTELD.

EVEN LATER ZEI ABDOUL HEEL VOLDAAN.

DAT IS KLAAR, GEEN DEUKJE TE BEKENNEN!

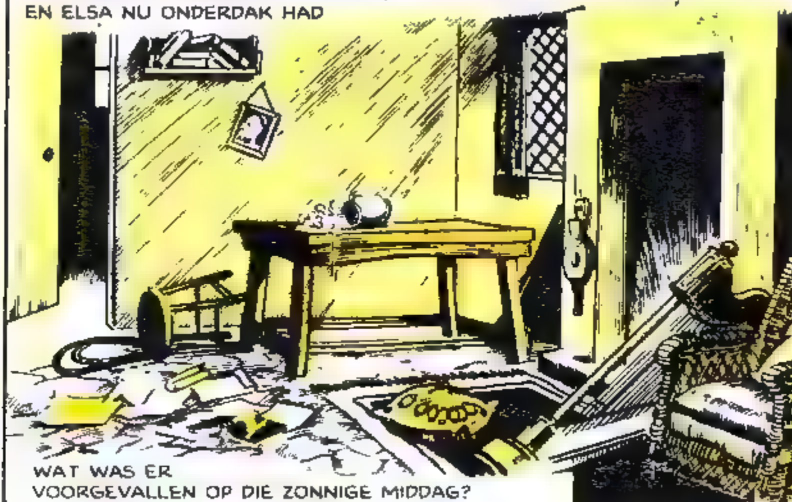
KORT DAAROP REED SIRDU, DE SPION VAN DE GESLUIERDE ARABIER, VOORBIJ DE SMIDSE.

IK ZAL WEL EEN FLINKE BELONING KRIJGEN VAN MIJN MEESTER. DE VRIENDEN VAN FRANK WARREN KUNNEN ZONDER HUN MAN VAN STAAL NIETS BEGINNEN

OPEENS ZAG KEN HEM.

DAAR GAAT DIE HANDLANGER VAN DE GESLUIERDE ARABIER. ALS WE HEM KUNNEN DWINGEN TE ZEGGEN WAAR FRANK GEVANGEN GEHOUDEN WORDT.. KOM MEE, TED

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

DE PRINSES WAS MET EEN BEPAALD DOEL NAAR ELSA GEGAAN, WANT DEZE HAD VERTELD DAT RUDOLF, DE HOUT-VESTER, VROEGER IN HETZELFDE HUIS HAD GEWOOND EN DAT HIJ HAAR DIE MIDDAG WEER ZOU KOMEN OPZOEKEN. RUDOLF HAD HAAR GEWAARSCHUWD TEGEN PRINS ERIK. PRINSES ANITA HAD HEM TOEN WEG-GESTUURD, MAAR ZIJ WILDE TOCH GRAAG HOREN WAT HIJ WIST OVER ERIK.

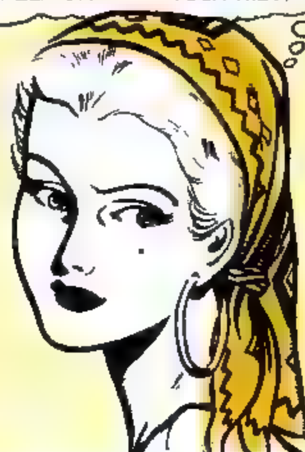

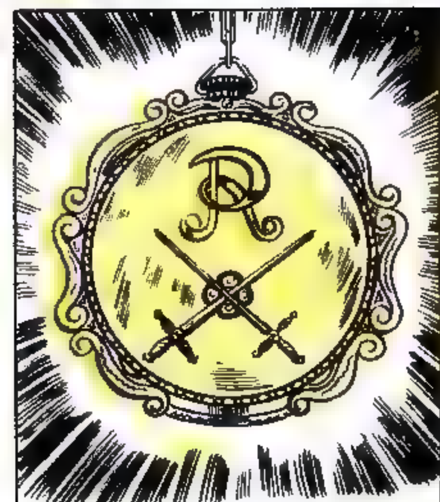

DE PRINSES PEINSDE EN PIEKERDE WAAROM ELSA'S HUIS DOORZOCHT KON ZIJN. HET HAD IETS TE MAKEN MET RUDOLF DE HOUTVESTER. MORGEN ZOU ANITA TERUGKOMEN OM ZIJN VERHAAL TE HOREN. ZIJ WIST NIET, DAT GRAAF ROFFSTEIN GEGRONDE REDEN HAD RUDOLF TE VREZEN. PRINS ERIK EN HIJ WILDEN BEWIJZEN VINDEN VOOR HUN ANGSTIGE VOORGEVOELENS.

De ongezellige reiziger

„Aan uw linkerhand ziet u straks een van de oudste en mooiste kastelen van België," zei Ricky in de microfoon en de reizigers in de bus draaiden hun hoofden al vast naar links om niets van het gezicht te missen.

Ricky was reisleidster bij Eurotour, een grote busonderneming, en ze maakte ditmaal met een groep opgewekte vakantiegangers een tocht van Amsterdam naar Rome.

De bus snorde vrolijk voort over de zonnige weg en chauffeur Bob zat in zijn cabine zachtjes te fluiten. Vlak voor het kasteel remde hij de wagen af en reed bijna stapvoets verder, zodat de passagiers het indrukwekkende gebouw op hun gemak konden bekijken.

„Zit er nou snoekbaars in zo'n slotgracht?" vroeg een gezellige ronde Amsterdammer, die overal zijn opvouwbare hengel met zich meenam.

Ricky bekende lachend dat ze het niet wist. Ze vertelde wat over de geschiedenis van het kasteel en over de roemruchte daden van de slotheren; terwijl ze praatte, liet ze haar blik eens door de bus gaan. Alle reizigers keken geboeid naar buiten en luisterden vol aandacht naar wat ze vertelde. Alleen meneer Muller achterin zat maar somber voor zich uit te staren.

Wat mankeert die man toch? dacht Ricky bezorgd. Hij zal toch niet ziek zijn?

Zij had reeds opgemerkt, dat meneer Muller de hele reis nog geen mond had opengedaan. Hij zat maar met een strak gezicht voor zich uit te kijken en weigerde halsstarrig met iemand een gesprek aan te knopen. Op de stopplaatsen, als alle passagiers een kopje koffie gingen drinken in een restaurant, bleef hij alleen achter in de bus en iedere poging om hem een beetje op te vrolijken liep op niets uit. Ricky had het al verscheidene keren geprobeerd. Ze had moeite gedaan hem met een grapje aan het lachen te maken en hem steeds weer opnieuw in een gesprek betrokken, maar zijn gezicht was niet één keer uit de plooi gekomen.

Ricky vond het echt vervelend. Als reisleidster van een vakantiebus had zij tot taak het iedereen zoveel mogelijk naar de zin te maken en het was maar al te duidelijk, dat meneer Muller het helemaal niet naar zijn zin had.

Ik probeer het nog één keer, dacht ze en ze liep het middenpad van de bus in. Links en rechts van haar zaten de mensen nu vrolijk te praten.

„Toe, meneer Muller, trekt u nu eens een vriendelijker gezicht," zei ze glimlachend. „U bent op vakantie en u mag nu niet denken aan uw zorgen."

Meneer Muller keek haar een ogenblik strak aan. „Laat u mij alstublieft met rust," antwoordde hij toen nors.

's Avonds in de ruime hal van het hotel praatte Ricky erover met Bob. „Ik zou weleens willen weten wat die meneer Muller dwars zit," zei ze. „Als je iets tegen hem zegt, krijg je een snauw tot antwoord en verder zit hij maar stilletjes te mokken."

„Trek je er niets van aan," zei Bob om haar een beetje gerust te stellen. „Je hebt nou eenmaal van die norse mensen, die geen vriendelijk woord voor een ander overhebben."

„Maar stel je voor, dat hij ziek is. Of dat hij maar steeds aan een ziek familielid zit te denken. Dat zou ik vreselijk vinden." Ze zuchtte. „Ik heb zo iets nog nooit meegemaakt en ik wou echt, dat ik er iets aan kon doen."

„Als ik jou was, zou ik die nare meneer Muller maar zoveel mogelijk links laten liggen en me niets van hem aantrekken. Als je er te veel over inzit, laat je hem het plezier van de andere reizigers ook nog vergallen."

Ricky was het met Bob eens, dat ze dat in ieder geval moest voorkomen.

„Misschien wordt hij wel wat gezelliger als hij eenmaal een beetje aan het gezelschap is gewend," zei ze hoopvol, maar in haar hart geloofde ze het zelf niet.

De volgende morgen vertrok de bus al vroeg, want het was de bedoeling dat ze in één ruk zouden doorrijden naar Rome en ze mochten dus geen tijd verliezen.

Het was prachtig weer en iedereen genoot met volle teugen van de tocht. De bus gonsde van de stemmen en af en toe klaterde er hier of daar een hartelijke lach op. Vooral het groepje jongelui achterin had het grootste plezier, maar zoals gewoonlijk zat meneer Muller met een stuurse blik te zwijgen; Ricky zag, dat hij af en toe even schichtig naar zijn koffertje in het net keek. Maar ze was niet langer van plan zich iets van de humeurige man aan te trekken.

„Dames en heren," zei ze opgewekt, „over een uurtje passeren we de Italiaanse grens. Ik loop straks even langs uw plaatsen om uw passen te verzamelen, dan zijn we sneller klaar bij de douane."

Iedereen begon druk in koffer of tas te rommelen en het duurde niet lang of alle reizigers zaten met hun pas in de hand klaar. Ricky haalde ze vlug op en legde het stapeltje naast haar op de zitting van haar bankje

Bij de grens stapte er een vriendelijk lachende douanebeambte in de bus

„Allemaal vakantiegangers zeker?" riep hij goed gemutst. „Dan zal ik er wel geen smokkelaars onder vinden. Heeft iemand misschien iets aan te geven?"

„Nee, hoor!" riep het hele gezelschap in koor en Ricky zag tot haar verbazing, dat zelfs meneer Muller even glimlachte

„Prachtig," zei de douaneman. „Ik moet van mijn baas altijd wel een steekproef nemen en daarom zal ik even in úw koffer snuffelen!" Hij stapte op een jongeman af, die onmiddellijk zijn bagage uit het net haalde en de inhoud liet zien.

„Toiletartikelen, twee handdoeken, ondergoed, overhemd, pakje sigaretten," somde de man neuriënd op. „En een prachtig gestreepte pyjama. Doet u de zaak maar weer dicht, want ik heb het al gezien"

Hij liep met grote passen naar voren en vroeg Ricky even met de passen van de reizigers in het douanekantoortje te komen Ricky liep vrolijk achter hem aan en stond even later met het stapeltje paspoorten voor zijn bureau. Razendsnel werd ieder boekje van een stempel voorzien en Ricky pakte ze stuk voor stuk van hem aan, deed ze dicht en legde ze bij elkaar Toen ze de pas van meneer Muller in haar handen had, viel haar oog toevallig op een datum. „Hendrik Cornelis Muller," las ze. „Geboren 12 augustus 1920"

„Twaalf augustus..." mompelde Ricky. „Maar het is vandaag de twaalfde augustus. Dan is meneer Muller vandaag dus jarig." Het leek haar een mooie gelegenheid om de sombere passagier eens een beetje op te vrolijken

Met het stapeltje paspoorten onder haar arm stapte ze even later de bus binnen en sloot de deur achter zich.

„Rijden maar, Bob," zei ze En toen de bus zich eenmaal weer in beweging had gezet, pakte ze de microfoon en zei: „Dames en heren, ik heb u een verrassing te vertellen. Er bevindt zich een jarige onder het gezelschap!"

De passagiers keken in het rond om te zien wie dat dan wel kon zijn

„Aha, dat wordt trakteren!" riep een jong meisje achter in de bus. „Vertel op, juffrouw Ricky. Wie is het?"

Ricky glimlachte geheimzinnig „Dat vertel ik straks pas," zei ze „Eerst gaan we met zijn allen „Lang zal hij leven" zingen. Ik wil wel vast verklappen, dat het een „hij" is. Daar gaat ie."

En jong en oud zong uit volle borst: „Lang zal hij leven! Lang zal hij leven in de gloria!"

„Ziezo," zei Ricky in de microfoon toen het laatste „Hiep hiep hoera!" geklonken had. „En dan zal ik nu vertellen wie de jarige is Meneer Muller!"

Er ging een gejuich op

„Hartelijk gefeliciteerd, meneer Muller!" riepen een paar mensen en er stonden er een of twee op om hem de hand te schudden

Meneer Mullers gezicht was eerst rood en toen paars geworden Hij keek Ricky nijdig aan en beet haar toe: „Wat is dat voor een flauwe grap? Ik ben helemaal niet jarig!"

„O nee?" vroeg Ricky verbaasd. „En .'

Hij liet haar niet uitspreken. „Ik heb u al eens eerder gezegd, dat ik met rust gelaten wil worden! Ik ben niet jarig en ik wil niet gefeliciteerd worden en ik voel er ook niets voor om te trakteren. Als u het dan precies wilt weten: ik ben in oktober jarig. 22 oktober"

Ricky was een ogenblik met stomheid geslagen. „Maar... maar in uw paspoort staat... Ik heb toch zelf gezien, dat u geboren bent op 12 augustus. En vandaag is het de twaalfde!"

Even was het doodstil in de bus Meneer Muller schoof zenuwachtig heen en weer op zijn bank en zijn gezicht werd zowaar iets vriendelijker. „Eh... nou ja..." mompelde hij. „Dan zal ik het maar toegeven. Als we straks ergens stoppen, zal ik trakteren op repen chocola."

Iedereen was verbaasd over de plotselinge ommekeer in meneer Mullers gedrag, maar niemand zei iets. De stemming was bedorven.

Ik begrijp er niets van, dacht Ricky, toen de bus al weer een eind verder was Waarom werd hij eerst zo kwaad toen ik vertelde, dat hij jarig was? En waarom ontkende hij het zo halsstarrig? Je zou bijna gaan denken, dat hij het zelf niet wist. Of nee... Hij beweerde ijskoud, dat hij in oktober jarig is. Tweeëntwintig oktober! Een vreemde man.

Het geval liet haar niet meer los en toen ze later op de dag een ogenblik met Bob alleen was, begon ze er weer over

„Snap jij iets van die meneer Muller? Eerst valt hij tegen me uit, dat het gewoon niet mooi meer is, en nog geen minuut later belooft hij glimlachend op repen chocola te trakteren."

Toen ze zich wilde oprichten, viel haar oog op een grote foto in de krant. De foto van een man met een snor.

Hij liep met snelle passen de eetzaal uit, terwijl de andere gasten hem verbaasd nakeken.

Bob haalde zijn schouders op. „Een vreemde snoeshaan, hoor. Ik dacht een ogenblik, dat hij zou stikken van kwaadheid toen je over zijn verjaardag begon. Maar wees nou zo verstandig je verder niet meer met de man te bemoeien, want je kunt hem toch niet veranderen. Het was natuurlijk goed van je bedoeld om de hele bus „Lang zal hij leven" te laten zingen, maar je had hem beter in zijn vet kunnen laten gaar smoren."

„Ik deed het alleen om hem wat op te vrolijken en om hem een gezellige dag te bezorgen," zei Ricky verongelijkt. „Wie verwacht nu, dat hij zo zal uitvallen?"

De rest van de tocht verliep zonder vreemde gebeurtenissen en tegen de tijd, dat de bus Rome binnenreed, was Ricky het onaangename voorval met meneer Muller al lang vergeten. Ze had trouwens geen tijd om erover te denken want over een paar minuten zouden ze bij het hotel aankomen en dan was er van alles te regelen voor de reisleidster.

De dames en heren van het gezelschap keken hun ogen uit naar de vele prachtige gebouwen, die Rome rijk is en ze vroegen honderduit

„De komende dagen gaan we alles van dichtbij bekijken," zei Ricky. „Vraagt u nu alstublieft niet alles, want dan heb ik de hele week niets meer te vertellen."

„We zijn er!" riep Bob op de bestuurdersplaats en hij bracht de lange bus tot stilstand voor een hagelwit hotelletje, even buiten het centrum.

Ricky stapte als eerste uit om te zorgen, dat de koffers van de reizigers naar binnen gebracht werden en om af te spreken hoe laat er gegeten kon worden. De gasten werden over de kamers verdeeld en pas toen iedereen zich al lang flink had opgefrist na de vermoeiende reis, kon Ricky haar eigen kamer eens gaan opzoeken.

Haar koffer stond al naast het bed en het eerste wat ze deed, was de jurken er uithalen en in de kast hangen. Dat had ze zich zo aangewend, omdat ze wel wist, dat anders alles vreselijk ging kreuken.

Helemaal onder in de koffer lagen haar gemakkelijke wandelschoenen, die ze altijd bij zich had voor de vermoeiende uitstapjes. Ze waren keurig in een krant gerold en Ricky haalde ze eruit en zette ze onder het bed. Toen ze zich wilde oprichten, viel haar oog op een grote foto in de krant. De foto van een man met een snor.

Hee! Het lijkt wel of ik die man ken, dacht ze, terwijl ze opstond. Van de spulletjes die op haar bed uitgespreid lagen, rolde een klosje garen op de grond. Ricky keek het na en zag, dat het op de krant terechtkwam en precies op het gezicht van de man met de snor bleef liggen. Het klosje garen bedekte de snor en toen Ricky zich bukte om het op te rapen, kreeg ze het plotseling heel warm. Nu de snor weg was, herkende ze het gezicht van de man op de foto heel duidelijk. Het was. . . het was meneer Muller! Haar ogen gleden over het bericht, dat er boven stond afgedrukt. „Opsporing verzocht," las ze. En verder: „Iedereen die de politie inlichtingen kan verstrekken omtrent de verblijfplaats van Karel Kroon, geboren 22 oktober 1922, wordt verzocht zich onmiddellijk bij het dichtstbijzijnde politiebureau te vervoegen. Karel Kroon is een uit de gevangenis ontsnapte inbreker; hij heeft zich eveneens schuldig gemaakt aan enkele roofovervallen, waarbij hij van een wapen gebruik maakte."

Ricky stond een ogenblik als aan de grond genageld. Meneer Muller een ontsnapte inbreker. . . Maar zou het geen vergissing zijn? De gelijkenis was wel heel sprekend, maar je kon toch niet zo maar iemand beschuldigen zonder enig bewijs! Ze herinnerde zich plotseling zijn vreemde uitval tegen haar. „Ik ben in

oktober jarig," had hij gezegd. „Tweeëntwintig oktober." En in het bericht over de ontsnapte inbreker stond ook 22 oktober! Het kon bijna geen toeval zijn Die sprekende gelijkenis met de foto van de man met de snor... die verjaardag . zijn vreemde gedrag .

Maar ik moet het zeker weten, dacht ze bij zichzelf. Pas als ik het bewijs heb, dat meneer Muller in werkelijkheid Karel Kroon is, kan ik de politie waarschuwen Karel Kroon . . Karel

Ze kreeg een idee Goed, ik zal hem uit zijn tent lokken, nam ze zich voor en met dat plan in gedachten ging ze de trap af naar de grote eetzaal van het hotel

Het hele gezelschap zat al aan tafel toen ze binnenkwam en ze werd met een klein hoeraatje begroet.

„Hè, hè, eindelijk," plaagden ze haar „We dachten al, dat we moesten omkomen van de honger, voordat u boven water zou komen "

Ricky lachte maar eens en nam snel plaats, waarna iedereen zich gretig op de grote schalen spaghetti wierp Ze lieten het zich goed smaken en de eerste paar minuten werd er bijna geen woord gewisseld Maar daarna kwamen de tongen toch al gauw weer los De reizigers praatten uitvoerig over de dingen, die ze tijdens de afgelopen dagen hadden gezien, het werd een gezellig geroezemoes in het langwerpige vertrek

Ricky zat aan de ene kant naast Bob, aan de andere kant naast een oudere dame, met wie ze al gauw in gesprek raakte En de omstandigheden leken haar al erg gelukkig gezind De dame vertelde haar over haar zoon, die zo goed studeerde en die waarschijnlijk wel heel veel zou bereiken

„Ach," zei Ricky, „dat lijkt me fijn om zo trots te zijn op je kinderen. Hoe heet uw zoon, mevrouw Gunters?"

„Karel "

Ricky voelde even een klein schokje Karel. . . zo heette de ontsnapte inbreker ook Karel Kroon. Haar blik ging naar meneer Muller, die een eindje van haar vandaan zwijgend zat te eten Het was nu haar kans om meneer Muller te ontmaskeren

„O ja? Heet uw zoon Karel?" herhaalde zo hard mogelijk, zodat iedereen aan tafel het duidelijk kon horen Ook meneer Muller

Mevrouw Gunters knikte verbaasd „Ja

„Ja," vervolgde Ricky, „ik vind Karel toch zo'n prachtige naam Zo mannelijk en zo stoer." Ze keek van opzij naar meneer Muller. „Vindt u Karel ook zo'n mooie naam, meneer Muller?" vervolgde zij onverwachts

Het gezicht van de norse man veranderde als een blad aan een boom. Eerst kwam er een verbaasde trek op, toen kreeg het iets angstigs en tenslotte werd het spierwit

„Eh . hoe bedoelt u?" mompelde hij „Waarom vraagt u dat aan mij?"

„Nou, zo maar," antwoordde Ricky. „Ik wilde weleens weten hoe u de naam Karel vond "

Meneer Muller deed zijn uiterste best om te glimlachen, maar het lukte hem niet erg

„Een aardige naam," zei hij zachtjes Toen stond hij eensklaps op. „Ik voel me plotseling niet erg lekker. Als u het me niet kwalijk neemt, zou ik liever maar naar mijn kamer gaan." Hij liep met snelle passen de eetzaal uit, terwijl de andere gasten hem verbaasd nakeken

„Arme meneer Muller," zei een vriendelijke, oude dame. „Dat Italiaanse eten is hem natuurlijk slecht bekomen Misschien heeft hij last van zijn maag . ."

Maar Ricky wist wel beter wat hem mankeerde. Ze vertelde in een paar woorden aan Bob wat ze had ontdekt en de chauffeur sprong onmiddellijk op

„We moeten snel handelen," zei hij „Ik ga de politie waarschuwen voordat hij de kans krijgt te ontsnappen."

En ook Bob liep met grote stappen de eetzaal uit

Ricky legde het gezelschap voorzichtig uit wat er aan de hand was en ze verzocht iedereen zo kalm mogelijk te blijven

„De chauffeur is de politie aan het opbellen," besloot ze, „onze norse medereiziger zal nu wel gauw gearresteerd worden "

Ze kreeg gelijk Nog eer „meneer Muller" met zijn koffer naar beneden kwam om het hotel ongezien te verlaten, was een grote, gesloten auto van de politie verschenen Twee inspecteurs stapten de hal binnen en kwamen op de man met de koffer af

„Karel Kroon, we komen je arresteren," zei de een „Wees zo verstandig om rustig mee te gaan." En Karel Kroon liep met gebogen hoofd tussen de twee inspecteurs in naar de donkere auto Zijn spel was uit

Toen Ricky een week later op het hoofdkantoor van Eurotour kwam, lag daar een indrukwekkende brief van de directie op haar te wachten. „Door uw oplettendheid is een van de beruchtste misdadigers van Europa achter slot en grendel gekomen," stond erin

LEO LEEP

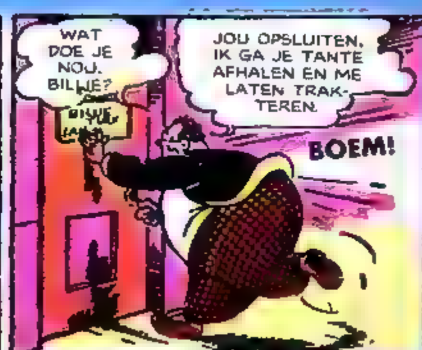
BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

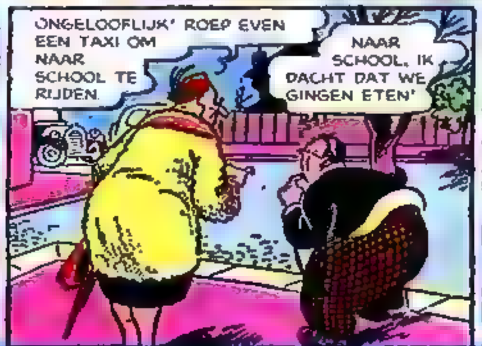

Angst

Sommige mensen zijn heel goed te weten gekomen wat angst is. Luister maar:

Een bekend schilder was jaren geleden gereedgekomen met een muurschildering in een kerk. De steigers stonden nog overeind, de potten met verf bevonden zich vlak bij het mooie schilderwerk en de schilder had de architect van de kerk, tegelijk met een vriend die ook schilder was, uitgenodigd voor het laatst zijn werk van nabij te zien. Hij was zelf opgetogen over het resultaat. Hij stond er met plezier naar te kijken, deed telkens een stapje achteruit om op een behoorlijke afstand zijn werk te kunnen zien en geraakte zo ongemerkt op de rand van de stellage. Zijn vriend keek even om en zag hem opeens met de hielen op de uiterste rand van de steigervloer staan. . . Als hij hem waarschuwde, zou de ander misschien omkijken, schrikken en twaalf meter omlaag vallen. Bij het zien van dat alles werd de man doodsbleek. Wat moest hij doen? Hij beefde op zijn benen. Ineens had hij een ingeving. Hij greep een verfkwast en zei: „Dit moet beter zo. . ." en deed alsof hij een kwak verf op het

schilderij wilde smeren Met één sprong was de kunstenaar bij hem om het vernoeien van zijn kunstwerk te verhinderen. . . en zo was zijn leven gered. Maar de angst had de vriend zo te pakken, dat hij slechts door de ander geholpen de ladders kon afklimmen

Een ander geval. Peter Eggerth was een van de drie Arcona's, die in een circus optraden om allerlei evenwichtskunsten te laten zien. Hij was een van die mensen, die voor het plezier van het publiek iedere avond hun leven moeten wagen: aan trapezen op twintig meter boven de arena of boven op een bal, boven op een tafel, boven op een ladder, boven op een andere Arcona. Enfin, altijd ergens boven op Met steeds de kans een gevaarlijke val te maken

Hij werkte een keer in Rio de Janeiro de hoofdstad van de Zuidamerikaanse staat Brazilië, in een tent voor dried, uizend bezoekers Boven op een acht meter hoge bamboestok verrichtte zijn vrouw halsbrekende toeren Die bamboestok had op de kade in Rio vlak bij de boot, waarmee ze uit Zuid-Frankrijk waren aangekomen enige dagen eerst in vocht, daarna in de brandende hitte gelegen Was dat de oorzaak dat hij broos was geworden? In elk geval. . . de stok boog door in het midden, kraakte en brak als een lucifer in tweeen. Arcona sprong op, ving zijn vrouw op . er was niets gebeurd. Het publiek dacht dat het er allemaal bijhoorde en applaudisseerde oorverdovend. Men klapte als razenden, stampte met de voeten van opgewonden plezier. Zij konden beiden nog net hun buiging maken Maar Arcona liep tien minuten later als een spook rond. met ogen die van de schrik uit hun kassen puilden en een gezicht zo blauw als van een drenkeling Dat was het gevolg van één enkele seconde van angst

De Oostenrijkse berggids Jozef Schranz wees de bergbeklimmers jarenlang de weg in het gebied van de Gross-Glockner, de hoogste top van de Hohe Tauern in Oostenrijk

„Mijn grijze haar," vertelt hij, „kreeg ik van een ontzettende angst, die niet meer dan tien tellen heeft geduurd Op een van de bergen gebeurde het Ik moest een heer en een dame overbrengen van de Scharte over het Glocknerhaus naar de Tauern Alm. Het was mijn derde tocht die dag. Alles was goed gegaan Ik had het bergtouw al bij de heer en de dame losgemaakt en om mijn schouders gehangen. Maar ik had te veel gegeten, denk ik Ik moet suf geweest zijn. Ik zeg tenminste tegen die beiden. „Loopt u ginds over dat sneeuwijs, dat is veilig." Ze waren er middenop, toen ik bedacht, dat het ijs maar zes of acht centimeter dik kon zijn en dat de gletsjerrivier er met grote kracht pal onder stroomde „Halt" riep ik De dame keek om en lachte. Ze dacht, dat ik een gidsengrap maakte Maar toen zag ze mijn schrik. „U alleen moet langzaam schuifelend vooruitgaan, meneer moet wachten!" riep ik Dat gebeurde. Ik begreep, dat, als ze door het ijs zakten, de bergstroom onder het ijs ze in razende vaart zou meesleuren Een tel of tien later waren ze veilig Tot dan toe had ik altijd gedacht, dat ik een eik was onder de mensen De angst maakte me tot een riet En . . maakte me in vierentwintig uur grijs. . ."

GEVAARLIJKE LADING

door
James Hart

Drie mannen zaten in de grote wagen, die langzaam stopte op de eenzame landweg. Het was kort na middernacht en het maanlicht legde een zilveren glans op bomen en heide.

De man aan het stuur wees naar een paar hangars, die nauwelijks te zien waren. Een windzak hing slap tegen de paal, er was weinig wind. De man naast de chauffeur huiverde. Mike Ripoli was bang, heel erg bang. Eens had hij zichzelf beschouwd als de koning van de Londense onderwereld; nu leek hij op een rat, een rat, die in het nauw zat.

„Waarom heb je mij hier gebracht, Dikke?" vroeg hij hees. „Daar heb ik toch niets aan. Ik wil weg uit Engeland – en heel snel."

Dikke, fors en welvarend, zichzelf importeur en exporteur noemend (af en toe deed hij inderdaad eerlijke zaken), keek Mike van opzij aan.

„Ik weet het, Mike," zei hij. „Alle politiemannen in Engeland kijken naar je uit. Je hebt de grootste fout van je leven gemaakt door die agent neer te schieten. Daarom heb ik je hier gebracht. Kom, laten we eens gaan kijken."

De derde man, bijgenaamd de Wezel, volgde Dikke en Ripoli. Hij droeg een zware tas vol gereedschappen, terwijl ze door een gat in de heg kropen en naar de hangars liepen.

„Vroeger was het een vliegveld van de luchtmacht," merkte Dikke rustig op, „nu wordt het gebruikt door een particuliere maatschappij ... de Thane Luchtvaartmaatschappij. Ze vervoeren weleens wat voor mij, van diamanten tot olifanten toe."

„Wat heb ik daar mee te maken?" siste Ripoli, angstig om zich heen kijkend. „Ik ben geen vrachtgoed. Denk je, dat ze omgekocht kunnen worden?"

„In geen geval," antwoordde Dikke. „Maar we kunnen je het land uitsmokkelen. Het is je enige kans."

Wezel brak zachtjes een hangar open. Binnengekomen zag Mike een enorme kist staan en hij las, toen Dikke met een zaklantaarn bijlichtte, „Abadan". Het was met grote letters op de kist geschilderd.

„Die gaat naar Abadan met machinerieën voor een oliemaatschappij. Dat moet ver genoeg zijn voor jou, Mike," fluisterde Dikke.

„Abadan, bij de Perzische Golf?" Mikes stem klonk ontsteld.

Dikke antwoordde niet, maar gaf Wezel opdracht de kist open te maken.

Kort na zonsopgang stonden drie mannen naar de kist voor Abadan te kijken. Het waren Martin Thane, directeur van de Thane Luchtvaartmaatschappij, en zijn twee zonen, Arnold en Billy.

Arnold was Thanes beste piloot. Zijn broer, vele jaren jonger en nog geen zeventien, werkte nog niet bij zijn vader, maar hij was dol op vliegen en alles wat ermee te maken had.

„Daar staat hij," zei Martin Thane, in gedachten op zijn hoofd krabbend. „Over een uur moet hij onderweg zijn naar Abadan. De machines zijn er dringend nodig."

„Er is maar één vliegtuig, dat de kist kan vervoeren," zei Arnold, „de *Big*."

„Die oude verhuiswagen?" riep Billy uit en hij keek naar het oude vrachtvliegtuig, dat op de landingsbaan stond. De *Big* was een eendekker, de vleugels zaten hoog in de romp en de cockpit zat daar als een bolletje bovenop. Het was een langzaam vliegtuig, maar zijn machtige motoren brachten het met een zware vracht naar ieder doel, zij het wel wat langzaam. Het toestel was niet makkelijk te vliegen en Arnold was niet de enige piloot, die het de *Big* noemde.

„Die is het," zei Martin. „De enige moeilijkheid is, dat er geen radiotelegrafist is. Alle bemanningsleden zijn weg en Charley, de plaatsvervanger, is ziek geworden."

„Laat mij dan gaan, vader," smeekte Billy. „U weet dat ik altijd zo graag op een lange vlucht meewilde. Ik heb nog wel geen diploma, maar ik kan met de radio omgaan."

„Nee, jongen," antwoordde Martin Thane bars, „over een week moet je examen doen."

„Maar, vader, tegen die tijd zijn we al lang terug. En het is zo goed voor mij eens wat ervaring op te doen."

Arnold grinnikte. „Ach, laat hem meegaan, vader. Ik zal wel op hem letten."

Martin Thane zuchtte „Tegen twee kan ik niet op Goed, maar laten we eerst die kist aan boord brengen."

Even later was de kist op een vrachtwagentje onderweg naar het vliegtuig, waarin zij door een paar sterke mannen met behulp van een hijskraan werd geplaatst. Het slingerde allemaal heel erg, tot groot ongemak van de man, die erin zat en die angstig door een luchtgat naar buiten gluurde Hij slaakte dan ook een zucht van opluchting, toen het vrachtje eindelijk met een zware bons in de vrachtruimte van de *Big* stond

„Zo, die staat," verzuchtte ook Martin Thane Hij gaf zijn beide zoons een hand en wuifde hen een paar minuten later na, toen het logge toestel zich langzaam in beweging zette

Achter het radioapparaat zat Billy. Hij trilde van opwinding Hij had over grote delen van Engeland gevlogen, maar nu zou hij Marseille, Tripoli, Cairo en de grote woestijn zien Hij voelde hoe het toestel over de landingsbaan reed de motoren brulden Plotseling hield het gebonk van de wielen op en hij wist, dat het vrachtvliegtuig met zijn lading in de lucht was

Gespannen keek hij langs Arnold naar een rijtje dennebomen, die aan de rand van het vliegveld stonden Het leek wel of zij op hen afstormden Billy had het gevoel, dat zijn haren recht overeind gingen staan, toen zij vlak over de bomen heen vlogen

Arnold lachte naar hem „Altijd gevaarlijk om met zo'n lading op te stijgen, Billy Maar we hebben het gehaald.'

Billy slikte en floot onverschillig Hij keek naar de velden, de rivieren en bossen onder hem Af en toe vlogen zij over een stad of een dorp, terwijl de *Big* steeds hoger klom

Eindelijk zag hij het Kanaal, blauw en mistig, met heel kleine scheepjes Ze vlogen over de Franse kust en Billy kon van opwinding haast niet stilzitten, toen de Eiffeltoren in Parijs onder hen weggleed

Intussen luisterde hij naar de radio. De weerdienst van het vliegveld Le Bourget bij Parijs waarschuwde voor zware bewolking in het oosten. Maar Arnold veranderde van richting en stuurde de neus van de *Big* naar het zuiden.

Billy was te zeer geschrokken om te schreeuwen.

Toen ze boven het Rhônedal vlogen, begon Billy wat rustiger te worden Het toestel sukkelde met een snelheid van 250 kilometer per uur voort op een hoogte van 1700 meter en spoedig werd Lyon gepasseerd. Arnold wees naar links Daar zag Billy de eerste met sneeuw bedekte bergtoppen

„De Franse Alpen," riep Arnold

Een half uur later gaf Arnold weer een teken. Hij wees nu vóór zich Een dichte muur van zwarte wolken verrees voor het toestel, af en toe schoot er een bliksemschicht doorheen.

„Slecht weer," merkte Arnold laconiek op „We zullen wel gaan schudden, Billy."

„Kan je er niet overheen klimmen?" vroeg Billy

„Niet met onze zware lading," antwoordde Arnold, „en het heeft ook geen nut te dalen, want de wolken raken bijna de grond."

Billy begreep, dat ze èr dwars doorheen moesten vliegen en maar moesten hopen, dat het wolkenveld niet te uitgestrekt was. Het volgende ogenblik leek de hele atmosfeer kouder te worden. Het vrachtvliegtuig was in de wolken gedoken en begon onmiddellijk te schudden en te schokken

Het was aan Arnolds vaste hand te danken, dat het nog horizontaal gehouden kon worden. Billy zag aan zijn schouders, dat zijn broer zijn aandacht helemaal bij het vliegen had Hij klemde zich aan zijn tafel vast om niet door de cockpit geslingerd te worden. De motoren hoorde hij regelmatig dreunen, maar rondom hem was het volkomen donker! af en toe schoot een lichtflits langs de ruiten en één keer leek het erop, dat ze waren geraakt. Maar ondanks het heen en weer slingeren zette de *Big* de reis stug voort

Weer was het vliegtuig een vijftig meters gevallen, toen Arnold Billy bij zich wenkte

„We gaan een beetje heen en weer," schreeuwde Arnold in Billy's oor, „ik maak me zorgen over onze vracht, hij kan weleens losschieten. Ga eens kijken en controleer dan meteen het reserveradiotoestel."

„In orde," brulde Billy terug. Hij liep naar een smalle deur in de cockpit, die naar de vrachtruimte leidde, zich intussen vastklampend aan alles wat hij maar te pakken kon krijgen Het vliegtuig dook juist, toen hij de deur opende en bijna was hij met zijn hoofd naar voren van het trapje afgerold, dat achter de deur hing Maar hij wist zich vast te grijpen en daalde heel voorzichtig af, de deur sloeg achter hem dicht

De vrachtruimte was verlicht door een paar lampen en alles leek in orde. Billy ging bij het radioapparaat zitten en zette de koptelefoon op. Toen gebeurde het

Twee planken van de kist werden plotseling losgeschopt Billy zag het grimmige gezicht van een man en een hand, die een automatisch pistool omklemd hield, dat op hem gericht was Billy was te zeer geschrokken om te schreeuwen

Mike had er nooit erg aantrekkelijk uit gezien, maar nu zag hij er nog lelijker uit. Hij was luchtziek geweest en zijn gezicht had een groene kleur. De vlucht was hem tot nu toe dan ook slecht bevallen en hij had er schoon genoeg van.

„Kom hier," beval hij Billy. „Maak een paar van die planken los. En geen kunstjes."

Billy legde de koptelefoon neer en liep, met zijn ogen gericht op het pistool, langzaam naar de kist toe

„Wie bent u?" vroeg hij.

„Doet er niet toe," beet Mike hem toe. „Haal mij eruit."

Even later stond Ripoli naast de kist.

„Klim naar boven," beval hij Billy en deze draaide zich om Hij voelde een klap op zijn schouders, zag sterretjes voor zijn ogen en viel

„Voorlopig is hij wel bewusteloos," mompelde Mike. Het vliegtuig vloog weer rustig en hij besloot eens boven te gaan kijken. Voorzichtig maakte hij de deur naar de cockpit open en hij grinnikte, toen hij zag, dat er maar één man was. Arnold zat rustig in zijn stoel, het slechte weer was afgelopen

en hij had geen besef van enig gevaar, totdat hij plotseling iets kouds in zijn nek voelde

Hij draaide zijn hoofd om en zag het verbeten gezicht van Mike Ripoli, dat nog steeds een beetje groen was

„Blijf gewoon door vliegen," siste Mike.

Arnold liet snel zijn hersens werken, maar zijn gezicht bleef koel

„Dus we hebben een verstekeling," merkte hij op. „Doe dat pistool maar weg. Ik zal je niet overboord gooien."

„Hou je mond," zei Mike. „Ik voer het woord."

„Ik ben baas over het toestel," antwoordde Arnold achteloos. „En ik wil weten wat er aan boord gebeurt." Zijn stem klonk scherp. „Waar is mijn broer?"

„Dat is wel in orde," grinnikte Ripoli, „maar hij zal wel een beetje hoofdpijn hebben, als hij wakker wordt."

Arnolds ogen werden ijskoud, terwijl hij Mike aankeek. „Als er wat met hem is gebeurd. . ."

De klap deed hem terugvallen op zijn stoel en tegen de stuurknuppel.

„Je kunt toch niets doen," zei de verstekeling triomfantelijk. Hij wees naar beneden. „Welke stad is dat?"

„Marseille," antwoordde Arnold. „We gaan er landen "

„We gaan er niet landen," gromde Mike, „dat is nog niet ver genoeg van Engeland."

„Best, jij bent de baas," zei Arnold rustig, „je hebt alleen kans, dat we straks geen benzine meer hebben en neer zullen storten." Hij keek naar het pistool in Mikes hand en toen naar diens gezicht.

„Ik heb je meer gezien," ging Arnold voort, „dat lelijke gezicht komt me bekend voor."

Mike keek hem beledigd aan. Hij had een hoge dunk van zijn eigen uiterlijk.

„O, ik weet het al. Jij hebt een agent in Engeland neergeschoten. Ik heb je foto in de kranten gezien."

„Dat je dat weet, zal je geen goed doen," zei Ripoli. „Ik zal je zo snel mogelijk moeten laten verdwijnen."

„Dat zal niet veel helpen." Arnold grinnikte „Als ik verdween, zou ons toestel ook verdwijnen, mét jou "

Ripoli huiverde even. „Zeg, luister eens," begon hij, „je vliegt naar Noord-Afrika Daar moet je landen, ergens in de woestijn in de buurt van een grote stad, Tripoli bijvoorbeeld. Vandaar kan ik dan naar Tanger gaan. Daar wonen een heleboel vrienden van mij, en ze hebben er een goed leven. Misschien kan ik er ook weer een bende oprichten "

Terwijl Mike sprak, had Arnold langzaam de stuurknuppel naar achteren geduwd, waardoor het vliegtuig heel langzaam klom. Mike merkte niets, want hij had zijn ogen nodig voor Arnold en begreep bovendien niets van al die wijzers en knopjes op het instrumentenbord. Het toestel steeg nog steeds, want Arnold had grote hoogte nodig om het plannetje, dat in zijn hoofd was gerijpt, uit te voeren.

Hij luisterde intussen naar Mike, die verder vertelde over zijn plannen. Zijn vliegtuig had geen automatische piloot, maar Arnold had iets bedacht om bij kalm weer wat rust te kunnen nemen. Het bestond uit een paar riemen, die de stuurknuppel in de juiste stand hielden. Hij was er nu mee bezig en Mike, die het zich wat gemakkelijker had gemaakt, had geen idee van wat de piloot in de zin had.

De *Big* vloog nu boven zee, kleine witte wolkjes schoten langs de voorruit. Arnold voelde nog even of de riemen de stuurknuppel op hun plaats hielden. Als het toestel in deze rustige luchtlaag zou blijven en niet in een luchtzak zou terechtkomen, zou het zijn reis een tijdje rustig kunnen voortzetten

Plotseling haalde Arnold diep adem. Hij nam een zijwaartse duik naar achteren en greep Mike Ripoli vast. Deze sprong achteruit, maar viel. Zijn hoofd vloog tegen de wand van het vliegtuig en tegelijkertijd ging zijn pistool af. De kogel trof Arnold in zijn schouder, terwijl hij achter Ripoli aan sprong. De klap deed hem terugvallen op zijn stoel en tegen de stuurknuppel, de riemen konden zijn gewicht niet houden en knapten. De knuppel werd naar voren geduwd en de neus van de *Big* dook naar beneden. Het vliegtuig vloog de zee tegemoet, die zich een paar duizend meter onder hen uitstrekte.

Mike, met spierwit gezicht, kroop naar Arnold, viel over hem heen en begon aan diens schouders te schudden.

„Houd 'm tegen," gilde hij. „Wij zullen doodvallen."

Op dat ogenblik verscheen Billy in de deuropening van de vrachtruimte. Hij viel bijna dwars door de naar voren hellende cockpit

Billy was bijgekomen met een enorme hoofdpijn. Zijn schouder deed pijn en alles draaide voor zijn ogen. Hij probeerde zich op te richten, zette de tanden op elkaar en voelde, dat zijn hoofd heel langzaam wat helderder werd.

Hoelang was hij buiten bewustzijn geweest? Hij stond op, zich vastklemmend aan de sporten van het laddertje. Hij hoorde het regelmatige gebrom van de motoren, dus het toestel vloog nog steeds Met Arnold moest het dus in orde zijn, tenzij de man die hem had geslagen ook kon vliegen. Billy sloot even zijn ogen. Misschien had hij Arnold wel neergeschoten. .

Hij begon het trapje te beklimmen en hij had juist de deur geopend, toen hij het schot hoorde vallen — het volgende moment dook hij dwars door de cockpit naar voren, omdat het vliegtuig met de neus naar beneden schoot.

Hij zag in een flits de verstekeling, die zich over Arnold heenboog Hij hoorde hem schreeuwen: „Vooruit! Je bent niet erg gewond. Doe iets. We storten in zee."

Billy vloog tegen de stuurstoel op, met beide vuisten naar voren Ze raakten Mike, die spartelend in de neus van de cockpit viel en daar slap bleef liggen.

Billy liet zich op de stoel vallen, Arnold was op de grond gegleden. Hij keek naar de zee, die pijlsnel op hem afschoot. Hij wist wat hij moest doen, greep de stuurknuppel en trok hem naar achteren. Maar er gebeurde niets, de *Big* luisterde niet.

Met het zweet op zijn voorhoofd strekte Billy zijn benen tegen de roerstang en met beide armen trok hij aan de stuur-

knuppel. Vreselijk traag kwam de vliegtuigneus eindelijk omhoog. De zee leek te zakken en langzaam maar zeker kwam het vliegtuig weer horizontaal. Billy slaakte een diepe zucht. Ze vlogen nog tweehonderd meter boven het water; hij baadde in het zweet.

„Prachtig gedaan, Bill," klonk een stem naast hem. Hij keek opzij en zag Arnold overeindzitten. Zijn gezicht was nog wit en hij hield zijn schouder vast, waar een rode plek te zien was op zijn mouw, maar hij glimlachte.

„Arnold! Ik dacht, dat hij je doodgeschoten had," riep Billy uit.

„De Thanes zijn taai," grinnikte Arnold. Zijn gezicht vertrok even van de pijn. „Kom, ik neem het stuur weer. . ."

„Maar. . . je schouder?"

„Die kan jij zo wel even verbinden," antwoordde Arnold. „Maar bind eerst onze vriend, voordat hij weer rare dingen gaat doen." En terwijl Billy druk bezig was met een touw, zodat de laffe moordenaar er na een tijdje uit zag als een Egyptische mummie, zat Arnold achter de stuurknuppel. Hij beet zijn tanden op elkaar en trok af en toe met zijn gezicht als een pijnscheut door zijn schouder snerpte. Het was een opluchting voor hem, toen Billy voorzichtig zijn mouw losknipte en een verband op de wond legde. De *Big* bromde intussen rustig voort in de richting van de Noordafrikaanse kust.

„Dat is een beter gevoel," zei Arnold, toen Billy klaar was. „Nu neem ik een paar minuten rust en jij stuurt het vliegtuig. Als we gaan landen, neem ik het wel weer over; dat zal nog wel een beetje te moeilijk voor je zijn met die logge kist."

Terwijl Billy achter het instrumentenbord zat, boog Arnold zich over Mike heen. Deze kon zich niet bewegen, alleen zijn ogen schoten heen en weer, terwijl hij vol haat naar Arnold en Billy keek.

„We gaan bij Tripoli landen, zoals je zelf wilt," merkte Arnold op. „Maar niet in de woestijn; we landen op Castel Benito, een heel mooi vliegveld. Daar zullen we wel een paar politiemannen vinden, die je graag retour zenden naar Engeland. Daar kun je je verdiende loon krijgen."

Mike Ripoli antwoordde niet, maar zijn gezicht sprak boekdelen.

„Het heeft er veel van weg, dat hij het idee niet zo geslaagd vindt," lachte Billy tegen zijn broer.

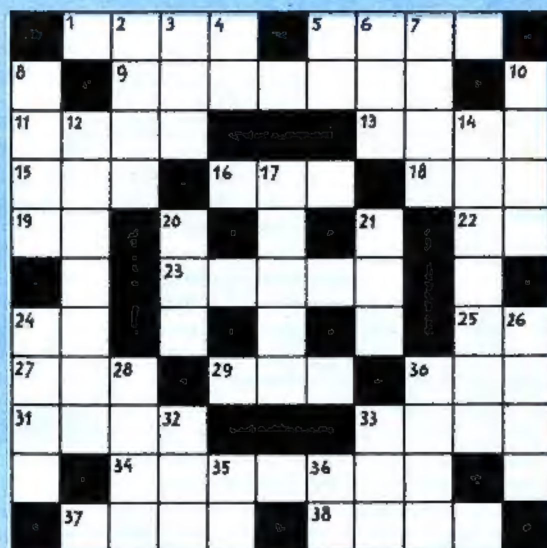
Enige tijd later cirkelde het vliegtuig boven de witte gebouwen van Tripoli; langzaam dook het naar de startbaan van Castel Benito, die schitterde in het felle zonlicht. Arnold, die de stuurknuppel weer overgenomen had, wees naar het pijltje dat de benzinestand aangaf. Het stond op nul.

„Ik maakte me er al zorgen over," zei hij tegen Billy, „maar we hebben het gehaald."

Een paar uur daarna zagen de broers hoe Mike Ripoli, met de handboeien aan en bewaakt door een rechercheur in burger, in een vliegtuig stapte, dat in de richting Engeland vertrok. Zij wandelden terug naar hun *Big*. Arnold voelde zich weer sterk genoeg om de lucht in te gaan. Op lange rukken kon Billy het stuur overnemen, zodat hij wat kon rusten.

Kleinigheden als een gewonde schouder en een pijnlijk hoofd konden de gebroeders Thane niet weerhouden. Zij moesten dringend naar Abadan, men wachtte daar op hen. Billy was bovendien nog nooit in Cairo geweest. . .

WIE PUZZELT ER MEE?

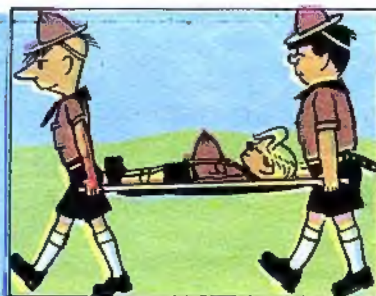
Horizontaal:

1 Deel van een boom
5 Laatste
9 Rommelig zaakje
11 Gehoororganen
13 Hoofdstad van Italië
15 Soort hert
16 Getemd
18 Wagen
19 Voegwoord
22 Motorwedstrijden te Assen (afkorting)
23 Meisjesnaam
24 Muzieknoot
25 Deel van een kast
27 Voorzetsel
29 Ontkenning
30 Heel erg
31 Land in het Midden-Oosten
33 Windrichting
34 Bruine specerij
37 Spat
38 Gelooide dierehuid

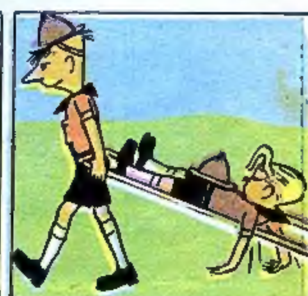
Verticaal:

2 Telwoord
3 Voorzetsel
4 Meester (afkorting)
5 Lager onderwijs (afkorting)
6 Vroeger
7 Teug
8 Ploegsnede in de grond
10 Dier met gewei
12 Voornaamste huisdier van de Lappen
14 Ondoorzichtig gemaakt glas
17 Meisjesnaam
20 Grootmoeder
21 Mannelijk schaap
24 Puntje
26 Dokter
28 Groot ongeluk
30 Boodschapper
32 Rund
33 Noors geldstukje
35 Afkorting van sint
36 Ouderwetse lengtemaat

DICKIE DAPPER

Goed gereedschap is het halve werk

De zomer is voorbij, de lange avonden gaan komen, het wordt nu weer tijd voor knutselen. Voordat wij echter een voorbeeld van een werkstukje publiceren en daarmee aan de slag gaan, zullen wij vertellen welk gereedschap hiervoor nodig is en vooral ook, hoe het gebruikt moet worden. Zonder goed gereedschap en enige ervaring is het nu eenmaal onmogelijk behoorlijk werk te leveren.

Laten we dus eerst dit afspreken: als je graag knutselt, zorg dan dat je goed gereedschap krijgt. Dit hoeft echt niet zo duur te zijn, maar je moet het in een goede zaak kopen. Meestal staat daar iemand achter de toonbank, die verstand heeft van elk stukje gereedschap dat hij verkoopt. Vraag maar gerust honderd uit over alles wat je koopt. De verkoper vindt het leuk, dat je belangstelling voor gereedschap hebt, en hij zal alles vertellen wat je weten moet.

Nu is het niet zo eenvoudig om een stel gereedschap bij elkaar te krijgen, maar als je af en toe eens iets krijgt, bijvoorbeeld voor je verjaardag of voor een mooi rapport en je koopt zo nu en dan nog eens iets bij van je opgespaarde zakgeld, dan zul je zien dat alles nogal meevalt. Iedereen is zo begonnen. En als je nu direct nog niet alles bij elkaar hebt, mag je misschien weleens iets lenen van vader of van een oudere broer, maar... dan eerst vragen! Nooit zonder meer maar wegpakken en gebruiken! Maak het gereedschap na gebruik schoon en leg het op de plaats waar het vandaan is gekomen.

En nu zullen we dan eens onze aandacht geven aan een paar punten, die bij het knutselen van belang zijn. Laten we maar beginnen met het meest voorkomende werk: spijkeren. Er zijn al heel wat mooie werkstukjes bedorven door het ondeskundig inslaan van spijkers. Hierdoor ging het hout barsten en alles was bedorven. Een van de oorzaken van barsten is, dat er te dikke spijkers gebruikt worden.

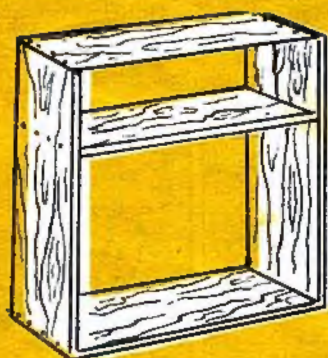
Daarom zullen we eerst eens nagaan, welke maat spijkers we moeten gebruiken. Natuurlijk hangt dit van allerlei omstandigheden af. Ook hier geldt weer: vertel de vakman in de winkel, waar je de spijkers voor moet gebruiken, en hij zal precies zeggen welk nummer, of liever gezegd welke maat je moet nemen. Maar zelf dien je er toch ook wat van te weten. Daarom zullen we eerst de dikte van de spijkers eens bekijken. Er bestaat gelukkig een bepaalde verhouding tussen de dikte van de spijker en die van het hout, en wel deze: de dikte van de spijker in millimeters moet ongeveer gelijk zijn aan de dikte van het hout in centimeters. Dat lijkt veel ingewikkelder dan het is. Kijk maar: als we bijvoorbeeld een spijker moeten slaan in een plank van 2 cm dikte, dan moeten we een spijker nemen, die ongeveer 2 mm dik is. Is de plank 3 cm dik, dan nemen we dus een spijker van ongeveer 3 mm dikte. Vrij eenvoudig, hè? Voor de lengte van de spijker moeten wij weten of we hem aan de onderkant kunnen omslaan of niet. Is dat wel het geval, dan nemen we een spijker, waarvan ongeveer een derde deel onder de op elkaar gespijkerde planken uit steekt. Spijkeren we dus twee planken van 1½ cm dikte op elkaar, dan nemen we een spijker van 4 cm lengte ($2 \times 1\frac{1}{2}$ cm + $\frac{1}{3}$ hiervan).

Mogen de spijkers aan de onderkant niet door het hout steken, dan nemen we spijkers die enkele millimeters korter zijn dan de gezamenlijke dikte van de planken, want we moeten rekening houden met het verzinken. Dat wil zeggen, de kop van de spijker wordt een klein beetje in het hout geslagen; dat is nodig, als het werkstuk geschilderd moet worden.

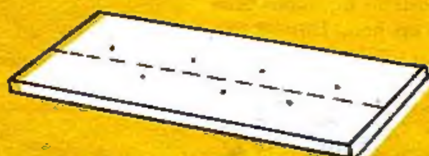
Hoe voorkomen we nu het splijten, de nachtmerrie van iedere knutselaar? Allereerst dus, zoals we gezien hebben, door de juiste spijker te gebruiken. Verder moet je dit onthouden: een spijker moet tenminste tien maal zijn eigen dikte uit het eind van de plank en zeven maal zijn dikte uit de zijkant van de plank gehouden worden. De onderlinge afstand tussen de spijkers moet tenminste vijftien maal de spijkerdikte zijn. Als we dus spijkers van 2 mm dikte in een plank moeten slaan, beginnen we 10×2 mm of 2 cm uit het begin van de plank (de kopskant). De spijkers komen 7×2 mm of ongeveer 1½ cm uit de zijkanten van de plank en de onderlinge afstand is 15×2 mm of 3 cm. Natuurlijk hoef je daar geen duimstok bij te houden, maar deze maten moet je toch wel goed onthouden.

Een oud trucje om barsten te voorkomen is de spijkerpunt iets af te stompen door er met de hamer een paar zachte tikken op te geven. Maar dit is vooral bij hard hout niet afdoende. Beter is het om een gaatje voor te boren. We voorkomen dan niet alleen het barsten, maar ook het kromslaan en het „weglopen" van de spijker. Het lijkt veel omslachtiger dan het is; als je een goede handboor hebt, is het zo gebeurd. Wij nemen altijd een boortje, dat iets dunner is dan de spijker. Moeten we enkele spijkers in dezelfde draadrichting van het hout slaan, dan zorgen we ervoor dat ze niet allemaal op één lijn komen, want dan zijn we er wel zeker van, dat het hout zal barsten. We slaan ze daarom om en om langs een denkbeeldige lijn (zie de tekening). Dit geldt natuurlijk niet voor triplex, meubelplaat, multiplex, board en dergelijke, omdat die geen houtdraad hebben. Tenslotte nog dit: gebruik niet te veel spijkers. Het is verkeerd te denken, dat een werkstuk sterker is als we er maar veel spijkers in slaan. De draagkracht van een spijker is veel groter dan we wel denken. Weet je bijvoorbeeld, dat een klamp, die met drie goede spijkers bevestigd is, ruim honderd kilo kan dragen? Dus: zo min mogelijk spijkers, de juiste maat, bij een fijn werkstukje eerst voorboren... en zelden zal het hout werkelijk barsten.

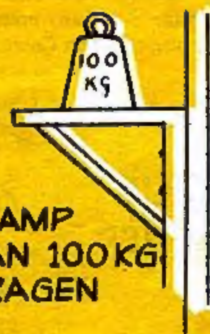
Te.

NIET TE VEEL SPIJKERS GEBRUIKEN

DE SPIJKERS NOOIT RECHT ACHTER ELKAAR

KLAMP KAN 100 KG DRAGEN

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.